

argus

Hemels

Editorial

Dear readers,

This is the last Argus of the year. As always, the entire editorial team has worked hard on beautiful, funny and interesting pieces, but perhaps you should not open this Argus immediately. Normally, I would encourage you to sit down nice and comfortable, have a cup of tea and read. Now I urge you to first enjoy life again. Go out, drink too much, kiss a stranger and embrace your friends. On mornings filled with regret and headaches, the Argus will be waiting for you. By the way, you can do more than just read the Argus. In this issue we also proudly present the first Argus podcast. On Spotify you can listen to our interview with poet Yentl van Stokkum about her debut book.

The theme this time is heavenly and everyone at the Argus does something different with that. The search for the heavenly ends up somewhere else for everyone. Some go looking for heaven on earth, for instance in the gym or the supermarket. Others seek it higher up or further away. High up in the clouds or on the other side of the ocean. Maybe we have to look to others to reach the heavenly, a cyclist or a songwriter. And maybe it is a futile quest, but at least we will have written something beautiful.

Because the writing has been stellar this time around, and has been all year. The Argus has welcomed some tremendous talents again this year and it has been a pleasure to present their pieces to you. It is therefore with due pride that I write my last editorial as chair of the Argus.

Thanks for reading and enjoy your summer.

Gijs

Inhoud

2 Redactievraag

Vereniging

3 Commissaris Muziek
Lennart van der Ree

4 Appie Avonturen 2 – Corona Editie
Rutger Loof

6 Zelfreflectie
Lotte Nieboer

Geschiedenis

7 He Promised Them Heaven – The Leader of Japan's Deadliest Cult
Rutger Loof

8 Ons Aller Antipapae: De hausse van tegenpauzen
Felix Smit

10 Unimaginable Riches Over the Next Horizon
Alex Nagel

Hemels

12 A Step Too Far
Aoife Tilleman

15 Een wereld van verbinding
Mariëtte Peutz

16 Taal met Teddy: Hemel
Teddy Scholten

18 Understanding the Underworld
Beau Visser

EINDREDACTIE

Voorzitter: Gijs Toussaint

Secretaris: Rutger Loof

Penningmeester: Mariëtte Peutz

Commissaris Evenementen:

Teddy Scholten

Commissaris PR:

Felix Smit

Commissaris Vormgeving:

Stuart Duncan

Cultuur

- 19 De Beste Albums van 2021 (Tot nu toe...)
Tim Groot
- 22 A Little Bit of Heaven
Lotte Nieboer
- 24 Heimwee naar de Hemel
Gijs Toussaint

Sport

- 25 Tien jaar na Tondo: de diepe wond van Benat Intxausti
Huub Mol
- 26 De psychiater met airco
Berend van der Hoop
- 28 Kuyt schiet ons naar de hemel
Ivo van Arendonk

Poezie & Proza

- 29 *Untitled*
Jitske Hell
- 30 Een ochtend in Utrecht
Gijs Toussaint
- 32 Waiting for the Heavenly Place
Stuart Duncan
- 33 Purgatory
Stuart Duncan

REDACTIE

Ivo van Arendonk
Berend van der Hoop
Alex Nagel
Jitske Hell

Arturo Tripiciano
Huub Mol
Beau Visser
Tim Groot
Lotte Nieboer
Aoife Tilleman

Redactioneel

Beste lezers,

Voor jullie ligt alweer de laatste Argus van het jaar. Zoals altijd heeft de hele redactie weer hard gewerkt aan mooie, grappige en interessante stukken, maar misschien moeten jullie deze Argus niet meteen openslaan. Normaal zou ik jullie aansporen om lekker in een hoekje te gaan zitten. Kopje thee erbij en lezen maar. Nu spoor ik jullie aan om eerst maar eens te gaan genieten van het teruggekeerde leven. Ga erop uit, drink teveel, zoen een vreemde en omhels je vrienden. Op met spijt en koppijn vervulde ochtenden zal de Argus voor jullie klaar liggen. Overigens hoeft je de Argus dan niet alleen te lezen. We presenteren in dit nummer namelijk ook met trots de eerste Argus-podcast. Op Spotify kan je luisteren naar ons interview met dichter Yentl van Stokkum over haar debuutbundel.

Het thema is deze keer hemels en daar doet iedereen bij de Argus iets anders mee. De zoektocht naar het hemelse komt voor iedereen ergens anders uit. Sommigen gaan op zoek naar de hemel op aarde, bijvoorbeeld in de sportschool of de supermarkt. Anderen zoeken het hogerop of verder weg. Hoog in de wolken of aan de andere kant van de oceaan. Misschien moeten we naar anderen kijken om het hemelse te bereiken, een wielrenner of een liedjesschrijver. En misschien is het een futiele zoektocht, maar dan hebben we in elk geval wat moois geschreven.

Want mooi is het weer deze keer, en dat is het hele jaar zo geweest. De Argus heeft dit jaar weer een paar enorme talenten mogen verwelkomen en het was een genoegen hun stukken aan jullie voor te leggen. Het is dan ook met gepaste trots dat ik mijn laatste redactioneel als voorzitter van de Argus schrijf.

Bedankt voor het lezen en geniet van jullie zomer.

Gijs

argaaasp!

*Wat is hemel op aarde?
What is heaven on earth?*

Lotte Nieboer

Met al je vrienden rondom een
kampvuurtje marshmallows
roosteren.

Beau Visser

Makin' puns and
heaven fun.

Ivo

Een bomvolle
Kuip

Aoife Tilleman

When the nap takes you.

Felix Smit

Opluchting.

Tim Groot

Mijn bureau.

Berend van der Hoop

Deze vraag is een contradictio
in terminis.

Rutger Loof

Eindelijk je paper/ take home inleveren
op Blackboard en een pilsje open
trekken, liefst op een terras

Stuart Duncan

Listening to a freshly
curated Spotify Playlist

Jitske Hell

Biertje, zon, park.

Gijs Toussaint

Regen op een voetbalveld.

Mariëtte Peutz

Als je plekje je gevonden heeft.

Teddy Scholten

Vrede op aarde.

Commissaris Muziek

Door: Lennart van der Ree

Luke, Wiebe, Julian en ik: respectievelijk de vier Commissarissen Intern van het 92ste tot en met het 95ste bestuur van de UHSK. Binnen ons takenpakket vallen veel uiteenlopende dingen: van het organiseren van DoMiBo's tot het bijhouden van de vele mediakanalen die de vereniging telt. Er is echter één terugkerend fenomeen dat niet op onze takenlijst staat, maar toch een typisch ding voor de Intern blijkt te zijn. De Commissaris Intern is namelijk muzikant.

Grofweg drie jaar geleden waren we ons nog absoluut niet bewust van dit patroon. Onwetend strompelde ik toen tijdens de Grote Reis de kamer binnen van een jongen die ik nog niet zo goed kende. Echter, de reden dat hij nu naarstig op zoek was naar zijn laptop terwijl ik zat te tolleren op zijn bed, was ook wat de basis zou gaan vormen voor onze latere vriendschap. De jongen tegenover mij – Julian – en ik maakten namelijk allebei muziek. Trots liet Julian mij zijn nieuwe nummers horen, waar ik vervolgens nog zinnig op probeerde te reageren. De nummers verschilden van nummers waar we hard om konden lachen tot nummers waar ik oprecht van onder de indruk was (voor de ingewijden onder ons: dit laatste was het nummer met Christa erbij). Als ik nu terugkijk op deze avond lijkt het haast te voorspellen hoe onze toekomst er binnen de vereniging verder uit zou gaan zien, maar op dat moment hadden we vooral gewoon plezier.

Het bleef natuurlijk niet bij deze avond. Tijdens de cultuurnacht organiseerden Juul en ik samen een rapcursus, die per biertje gezelliger en verbazend genoeg ook nog beter werd. De avond vloog voorbij in een waas van drank, muziek en gelach – kort gezegd een avond waarop de Intern zich als een vis in het water voelt! Van de situatie maakten Juul en ik dankbaar gebruik om ons eigen nummer te promoten dat we net voor de eerste rapcursus online hadden gezet. Dit pareltje is nog steeds te vinden op Soundcloud onder de naam Gazelle. De kwaliteit van het opname-apparaat daargelaten heeft het zeker de potentie om over 50 jaar nog als een van de klassiekers beschouwd te worden.

Goed, even wat serieuzer dan: de onderzoeksvraag van dit stuk (voor zover ik die op dit punt nog kan introduceren) is waarom de afgelopen vier Commissarissen Intern nou allemaal muziek hebben uitgebracht. Onze twee voorgangers zitten samen in de band Lumen, waar ze hun passie voor muziek uiten. Met twee nummers op Spotify van enkele duizenden streams is het nu al een geslaagd passieproject. Juul en ik hebben ook muziek uitgebracht – ook afzonderlijk van elkaar – al zijn onze nummers wat meer... voor de leuk. Desalniettemin zit het antwoord op mijn zojuist opgebrachte onderzoeksvraag in die laatste zin verstopt: het is gewoon leuk. Muziek is een verbindende factor, net als je dat je als Intern een verbindende factor probeert te zijn. Muziek brengt mensen bij elkaar, geeft mensen wat om over te praten. Muziek is simpelweg leuk, ongeacht of je talent hebt of niet.

Het enige dat mij dan rest is me af te vragen of de volgende Commissaris Intern ook zo muzikaal is. En zo ja, ligt een samenwerken van de vijf muzikale Commissarissen Intern nog ergens aan de horizon?

Appie Avonturen 2 – Corona Editie

Door: Rutger Loof

Het mag misschien een supermarkt heten, super is het vaak allerm minst. En hemels al helemaal niet, zeker niet als werknemer. Bij de Albert Heijn werken is niet leuk. Ik kan hier kort of lang over zijn, maar als student op een universiteit zie je jezelf hier geen toekomst opbouwen. Dat gezegd hebbende, ik werk er al sinds ik vijftien jaar oud ben. Wat bedoeld was als zomers bijbaantje om een gamecomputer te kunnen betalen heeft zich geëvolueerd tot een zeven jaar lange carrière, wat ook zo z'n momenten had.

Wat je moet weten van een supermarkt is dat de vrachtwagen met de eerste levering van houdbare producten vroeg arriveert. En met vroeg bedoel ik vroeg. Om half zes 's ochtends moet er iemand aanwezig zijn om die producten van de vrachtwagen in het magazijn te zetten. Drie keer raden wie er de laatste zes maanden ingepland stond om in het holst van de nacht uit z'n nest te komen. Naïef dacht ik dat om 9 uur naar college moeten nadat je een avond had gezopen al erg was. Er was voor mij niks moeilijker dan het vege lijf zo vroeg in dat blauwe rotuniform te hijsen en de donkere, koude nacht tegemoet gaan.

Maar ik nam wraak, en zoet ook. De allerlaatste keer dat ik ingepland stond om 's ochtends de winkel te openen, was ik de avond ervoor vergeten om mijn telefoon op te laden. Als Doornroosje had ik uitgeslapen, waarna ik eerst nog uitgebreid ging douchen. Daarna maakte ik een zachtgekookt eitje (met peper en zout, heerlijk), een versgeperst glaasje jus-d'orange en een versgemalen kop espresso en nam ik de tijd van de wereld om dat naar binnen te werken. Na ongeveer een uur versleten te hebben besloot ik de Albert Heijn te bellen. Meteen kreeg ik een scheldende en tierende teamleider aan de lijn. Maar ik drukte simpelweg de telefoon op stil en keek met een ietwat kwaadardige glimlach naar het flikkerende scherm. Het was een moment van pure catharsis. Na een minuut pakte ik m weer op en – middenin de tirade – zei ik; 'Sorry wat zei je? Je viel even weg.' De stom geslagen

stilte die ik aan de andere kant van de lijn hoorde, was al het minimumloon van de wereld meer dan waard. Het enige wat het me uiteindelijk heeft opgebracht is een iets beter salaris en een verslaving aan koffie en Red Bull.

Er zijn veel dingen aan klanten waar een supermarkt=medewerker zich aan kan ergeren. Vaak zijn dit mensen die vragen naar een heel specifiek product, of een product dat zo eenvoudig te vinden is dat ik hen vaak incapabel schat. Maar sinds het mandaat werd gehandhaafd dat binnen publieke ruimtes een mondkapje "verplicht" is, is het mij stellig opgevallen dat menig Nederlander niet weet hoe hij het blauwwitte ding op z'n hoofd moet doen. Het doel van een mondkapje is het bedekken van zowel neus als mond. De hoeveelheid mensen die het echter fout doen is verbazingwekkend. Neusgaten open en bloot, of - nog erger - de 'kinluier'. Ik als brilsmurf zijnde herken de frustratie van beslagen brillenglazen, maar ik accepteer die lijdensweg over het mogelijk besmetten van iemand anders met mijn vrije blijde aerosolen. Vaak hou ik me koest, maar als ik echt een slechte dag heb stap ik heel resoluut op de desbetreffende persoon af en vraag beleefd, maar met een ondertoon van intense ergernis, of ze 'alstublieft hun mondkapje weer goed kunnen doen.' Ik heb verplicht zojuist tussen haakjes gezet, want technisch gezien is het een advies, geen regel, om een mondkapje in de winkel op te hebben. Dit omdat de Albert Heijn anders potentiële opbrengsten verliest, en dat gaat natuurlijk boven het welzijn en risico op infectie bij personeel. Niet dat het personeel zelf onschuldig is, want collega's zie ik vaak genoeg dezelfde fout maken. Het meest irritante is dat ik juist wel mijn best doe. Altijd hou ik het verrekte ding op, ook al doen mijn oren na een dienst van acht uur tergend pijn. Soms laat ik het ook varen, dan maakt het mij ook allemaal niet meer uit, het zal misschien toch helemaal geen nut hebben.

Als supermarkt medewerker maak je wel eens een diefstal mee. Het hoort bij het vakgebied. De eerste keer dat ik

een diefstal als medewerker van dichtbij meemaakte was toen twee kerels hadden geprobeerd om een six-pack Red Bull te stelen. Door een oplettende klant waren ze verraden aan mijn teamleider, die ze, in moment dat ze hadden betaald en de winkel hadden probeerden uit te lopen, in de kraag had gegrepen en ze mee naar het kantoor nam. Onder heftig protest van 'moet dat nou wel' en 'kunnen we niet gewoon alsnog betalen' werd de politie er snel bijgehaald die de beide heren een boete van 150 euro de man afrekende. Dure six-pack.

De tweede keer was toen ik op een avond, toen het rustig was in de winkel, de chocoladerepen aan het bijvullen was. Geknield over een fustlading pure repen, reikte er ineens een hand over mijn hoofd heen, die drie M&M-repen weggraaide. Ik keek op in het gezicht van een lange jongen van rond mijn leeftijd. Op zijn beurt keek de jongen ietwat hooghartig op mij neer, gaf een spottende glimlach en stak alle repen in de binnenzak van zijn jas. Ik keek hem met grote ogen na. 'Nee,' dacht ik bij mezelf, 'hij zou toch niet...' Mijn film-spionnenstraining in gebruik, sloop ik vanaf de schappen dichterbij en keek hoe de jongen een energieblikje afrekende, de bon nam en door de poortjes struinde. Hij had de repen niet afgerekend. Binnenin laaide een vurige woede in mij op. Met de spottende lach gebrand op mijn netvlies sprintte ik naar de poortjes, en wilde de jongen

naroepen, maar de woorden bleven vasthangen in mijn keel. Hij was minstens twee koppen groter, en het beeld van mezelf met een blauw oog of gebroken kaak flitste voor mijn geestesoo. Terug op aarde zag ik te laat dat de jongen de winkel al was uitgesneld en op zijn scooter was gesprongen. Met de haat nog heet doorwoelend in mijn hoofd liep ik naar mijn teamleider toe en legde het verhaal uit. 'Tis jammer, Rutger, maar voor een paar chocoladerepen hoeft jij je hachje niet te riskeren.'

Drie keer is scheepsrecht. Terwijl ik op een zaterdagmorgen een oudere meneer de bonus op het rundergehakt toewees, zag ik hoe een andere, loesje ogende gast een rugzak opentrok en er een heel schap vol met biefstukken mee volgooide. Vlug deed hij de rugzak dicht en probeerde nonchalant verder te lopen. Ik volgde op de voet, en toen de meneer een enkel blikje cola had afgerekend en net voorbij de poortjes was gelopen, versperde ik de beste meneer de weg, met een productscanner in mijn hand. 'Sorry meneer, controle' zei ik resoluut, maar ook deze vent was een stuk groter en zelfs breder dan mij. 'Maar ik heb al betaald?!' stamelde hij. 'Sorry meneer, winkelbeleid,' loog ik. 'Zou u mee willen komen naar de informatiebalie en uw tas daar even willen opendoen? Ik weet zeker dat alles in orde is,' zei ik, met een vleugje venijn in mijn stem. Voor een fractie gleden de ogen van de man naar de ingang en keken toen terneer geslagen terug naar mij. Toen de lading vleeswaren uit zijn tas rolde was het zo goed als heterdaad. Door de manager in eigen persoon werd ook deze man naar het kantoor geleid met politie in de aantocht. Ik kreeg als kleine beloning voor wat ik noemde 'het gewoon doen van mij plicht,' - waarbij een aantal collega's geamuseerd hun ogen op rolde - een Starbucks ijskoffie cadeau.

Nou bestaat het Albert Heijn-wezen niet alleen uit slechte momenten. Het beste moment in mijn gehele Albert Heijn-carrière kwam op mijn eerste dag op het nieuwe filiaal aan de Nachtegaalstraat. Nerveus naar mijn onbekende collega's en vreemde winkel fietste ik vanuit huis door het Wilhelminapark, toen ik, traag wandelend en met een bekende norse blik, niemand minder dan Maarten van Rossem zag wandelen onder de bomen. Ik was mij bewust dat ik meteen knalrood werd en moest moeite doen om een instinctieve gil te onderdrukken. 'Je bent geen tienermeisje,' verweet ik mezelf, 'en Meneer Van Rossem heeft heus wel iets beters te doen.' Dus fietste ik door. Eenmaal op de werkvloer was ik net bezig om een bodembak te vervangen, toen een uiterst bekende, hese stem achter mij vroeg 'Waar de melk precies stond.' Als in een romantische komedie draaide ik mij langzaam om, om mijn grote held in oogopslag te nemen. Hemelser dan dat, beste lezer, wordt het niet!

Zelfreflectie

Door: Lotte Nieboer

Tien maanden geleden begon ik aan mijn carrière als geschiedenisstudent en Argusschrijver. Tien maanden geleden zat ik voor mijn laptop, boeken netjes klaar en favoriete pen in de aanslag. Tien maanden en twee dozijn pennen verder en ik zit nog steeds voor mijn laptop, boeken inmiddels ingeruild voor pdf exemplaren. Aan het begin van dit collegejaar heb ik voor mijn allereerste Argus een artikel geschreven over de eerstejaarsintroductie in coronatijd. Nu, met het einde van het collegejaar in zicht en de laatste Argus, is een perfect moment de balans op te maken na een veelbewogen jaar. Wat ging er goed en wat niet? Nog belangrijker misschien: hoe zijn de vooruitzichten voor volgend jaar?

Want wat een jaar was het. College om 09:00 is in ieder geval wel een stuk draaglijker zonder reistijd. En hoe fijn is het om je eigen verse koffie ernaast te hebben? Zo zie je maar weer: elk nadeel heb z'n voordeel. Dat betekent niet dat online college kinderspel is. Ik denk dat ik nog nooit zo vaak mijn laptop opnieuw heb moeten opstarten omdat Teams vastliep. E-mails die niet goed verstuurd worden. Koffie over je toetsenbord. Een ongelukje zit in een klein hoekje. Al met al vind ik het nog best knap dat we met z'n allen het jaar overleefd hebben. #klappenvoorstudenten

Online tentamens waren ook al nieuw. Lang niet elk vak was even duidelijk over de inhoud en vorm van het tentamen (en of je er een boek bij mag hebben of niet), terwijl dat toch levensreddende informatie is. Één keer mochten wij als eerstejaarsstudenten naar de uni toe komen voor een tentamen. Een halfuur lang stonden we buiten in de kou en vervolgens werden we in een lange rij naar binnen gepropt door de smalle gangen. De 1,5 meter afstand slechts een onbereikbaar ideaal. Toch was het een hele ervaring: voor een groot aantal eerstejaars zal het misschien wel de allereerste keer zijn geweest dat ze op het Utrecht Science Park waren, laat staan in een grote tentamenzaal. Dat is nog eens wat anders dan de krappe collegezaaltjes op de Drift!

Over de Drift gesproken, daar ben ik misschien zes keer geweest sinds het begin van het studiejaar, zo niet minder. De docenten doen erg hun best maar het online college geven is niet ideaal. Je hand opsteken in Teams klinkt leuk maar als alle docenten zeggen dat ze de handjes niet kunnen zien dan heb je er niks aan. In een ding ben ik wel ernstig teleurgesteld: in al die tijd van online colleges heb ik nog niet één kat, hond of verdwaalde kleuter door het beeld zien lopen. Niet eens één miauw, blaf of dreinende huil op de achtergrond! Een grote deceptie was het, dat online college volgen.

Ik zal dan ook lang niet de enige student zijn die vurig hoopt dat het aankomend jaar weer allemaal fysiek mag en kan. Grote verandering met vorig jaar zomer is nu natuurlijk dat er goede vaccins in omloop zijn, terwijl ook in Nederland het vaccinatieprogramma steeds meer op stoom komt. Als de voorspelling van Hugo de Jonge uitkomt, en alle volwassenen op 1 juli hun eerste prik hebben gehad, dan zouden de universiteiten bij aanvang van het nieuwe collegejaar weer nagenoeg volledig open kunnen. Althans, dat is de gedachte.

Toch zijn er nog wat beren op de weg. Er is nog niet voldoende bekend over hoe goed de vaccins het overbrengen van corona tegengaan, laat staan over de verschillende coronavarianten die nu in omloop zijn. Ik tel tot nu toe alleen al een Engelse, Indiase, Braziliaanse en Zuid-Afrikaanse variant: hoe veel meer kunnen er nog komen? Toch kunnen we het speculeren wat mij betreft beter overlaten aan de echte virologen. Daar kunnen wij historici in opleiding niet zoveel aan doen. Wat zoals elke geschiedenisstudent weet: het verleden is geen garantie voor het heden.

Tot slot nog een minuut stilte voor alle mensen die (nog) niet alle studiepunten hebben behaald voor dit jaar. En tot alle anderen zeg ik: fijne zomervakantie en tot volgend jaar!

He Promised Them Heaven – *The Leader of Japan's Deadliest Cult*

By: Rutger Loof

Most cult leaders share common elements. They are often very narcissistic, but at the same time very charismatic. They have an unpredictable nature, as they thrive on other people's chaos. Lastly, their 'religion' often preaches some big doomsday or Armageddon and only they can save you, grant you happiness and prosperity and ensure you of a place in Heaven itself. In the lineup of men like Charles Manson and James 'Jim' Jones, one more obscure figure fits right in. His name was Chizuo Matsumoto. The story of his cult, Aum Shinrikyo, starts with him.

Born with near (but not full) blindness, in a large, poverty stricken family in Kumamoto Prefecture in Japan, Matsumoto had the odds stacked against him. He enrolling in a school for the blind. His vision, though limited, would allow him to bully his classmates and gain him a following. This is where his early narcissism must have started. His hunger for control or certain power over others, because he was 'inherently' better.

Finishing school, he became somewhat obsessed with medical knowledge, and made his early living selling fake Chinese drugs from an unregistered pharmacy. His curiosity grew as he studied acupuncture, meditation, yoga and fortune telling. He extensively researched Buddhist, Hindu and Shinto religion. One day, when meditating on a beach, he claims that: "God descended, and I was appointed god of light and leader of divine armies." It's here he changed his name to Shoko Asahara, and set out to prove to everyone that his divine claim was legitimate. I, however, will still be calling him Matsumoto, because I don't want to indulge the man any further.

In his crusade for believers, Matsumoto wrote several novels where he outlined his philosophy. Basically, he foresaw an apocalypse, a violent end for Japan. Only by following him wholeheartedly could you reach Nirvana and enlightenment and be saved. Aside from promising heaven, Matsumoto claimed he could cure ailments and bad karma. He could heal the sick and predict the future. In short, he was a very big deal. One of his book's title really speaks for itself: 'Claiming myself the Christ'.

Despite how ludicrous his religion sound, he gained quite a following. He named his religion/organisation Aum Shinrikyo, meaning "Supreme Truth". Matsumoto's popularity skyrocketed when he appeared on national tv with the Dalai Lama, and in daily shows where he was seen curing ailments or sending audience members into wild frenzies, similar to televangelists in America. The initiation process for Aum Shinrikyo was wild, involving submerging into rivers or life burials. Some would even drink Matsumoto's dirty bathwater and brew his hair in their tea. If aspiring members didn't survive the ordeal, their untimely ends would be covered up and their bodies unceremoniously cremated.

The more people disappeared, the more critics were interested in debunking Matsumoto's movement. Anti-cult lawyer Tsutsumi Sakamoto started a very thorough investigation, coming close to winning a lawsuit against Aum Shinrikyo. Either fearing the truth coming out or the negative publicity, Matsumoto reacted by sending several of his closest followers, who killed Sakamoto, his wife and their newborn son in their own home. If critics rose up or members wanted to leave the cult, they would follow a same fate, being kidnapped or killed outright.

Several months later, when a natural apocalypse seemed to never arrive, and when Matsumoto's new political aspirations collapsed, he decided that he would bring about the end himself. His plan eventually climaxed in 1995, when followers released deadly Sarin gas on multiple locations in Tokyo, most notably in a subway, which killed 13 people and hospitalized 5500. Police investigators, who had their sights on Matsumoto, finally took action and Matsumoto, as well as several high rank members were arrested. After a trial which lasted until 2018, Chizuo Matsumoto was executed.

What I want to end on, and what could be learned from Matsumoto's life and death, is that you should never stop thinking for yourself and put your life wholly in the hands of others, especially when they promise you eternal salvation or heaven itself.

Ons Aller Antipapae: *De hausse van tegenpauzen*

Door Felix Smit

In de film *Twelve Monkeys* wordt Bruce Willis op zijn missie als tijdreizend geheim agent uit de toekomst opgesloten in een gesticht. Een lastige impasse, aan de mededeling dat Bruce subiet vrijgelaten moest worden om zijn werk als tijdreizende spion voort te zetten had de leiding van het gekkenhuis helaas geen boodschap. Dit is één van mijn grote nachtmerries, dat ik een of ander spannend baantje opdoe, maar dat ik hiermee niks bereiken kan, omdat niemand het gelooft. Het was dan ook met enige gevoelens van nijd dat ik leerde over de bonte verzameling bofskonten die het net andersom voor elkaar hadden. De Christelijke Wereld heeft een kleurrijke historie van tegenpauzen, mafketels die geen paus waren, maar genoeg mensen van het tegendeel wisten te overtuigen, soms door hard genoeg te doen alsof, vaak met behulp van een legertje. Wegwijs worden in deze buitencanonische traditie is een uitdaging voor menig historicus. Je raakt al gauw de kluts kwijt na het zevenendertigste Noordwestelijke schisma na het concilie van Lutjegast, maar mijn advies is hier niet anders dan de raad van een strandwacht over muien: laat je door de stroming meevoeren, dan komt het allemaal goed.

In 217 Anno Domini trad Callixtus I aan als opvolger van Petrus. Hoewel het bisdom van Rome al bijna twee eeuwen werd bekleed, bevond de Roomse Kerk zich nog in den prille beginne. Er was nog veel ruimte om kerkelijke doctrine over zaken zoals vergiffenis voor schismatici vorm te geven. Nu leek het Callixtus een goed idee om het eens rustiger aan te doen. Voor zaken als ontucht was excommunicatie niet langer de standaardrespons, tot ergernis van kerkleiders die strakker in de leer zaten. Ene Hippolytus vond op een dag dat de grote softie met de mijter het toch echt te bont had gemaakt en liet zich door zijn gevolg uitroepen tot paus. Als eerste tegenpaus had hij het behoorlijk meezitten; de kerk was nog altijd een semi-ondergrondse organisatie, dus vond men het lastig om te onderscheiden welke clandestiene sekteleider nu de echte bisschop van Rome was en welke niet.

Gelukkig vond de beste man de gelegenheid om zijn geschil met het spirituele management bij te leggen. Toen de vervolging van Christenen onder keizer Maximinus in een stroomversnelling terecht kwam, vond Hippolytus het plots minder belangrijk om zijn legitimiteit als paus te bewijzen. In 230 kwam een einde aan zijn schisma en werden hij en zijn gevolg door de nieuwe Paus Pontianus weer tot de kerk toegelaten. Een teken van dezelfde vergevingsgezindheid waar hij tegen in opstand kwam. Hij stierf als martelaar en staat tegenwoordig bekend als Sint Hippolytus, de beschermheilige van paarden.

De volgende eeuwen volgden tegenpauzen dikwijls het model van Sint Hippolytus, een dogmatisch verschil verdeelde de bisschoppen en een splintergroep benoemde een tweede paus. Hoewel deze heren als paus pontificaal naast het canon grepen, droegen ze op hun eigen manieren aan de kerk bij en sommigen worden zelfs als heiligen vereerd. Zo was tegenpaus Novatianus de eerste Roomse geestelijke die in het Latijn schreef. Felix II werd voor een lange tijd als martelaar beschouwd en latere pausen (alsook tegenpauzen) met de naam Felix telden vanaf zijn naam op. Aan het begin van de vorige eeuw ontdekte men echter dat Felix de martelaar en Felix II verschillende pausen waren en dat II op illegitieme wijze tot het pontificaat was verkozen. Hij hield de boel wel erg lang voor de gek.

Tegen het einde van de Middeleeuwen vind de meest intense paussoap plaats. In 1309 verhuisde de curie vanwege onbenullige aardse geschillen naar Avignon. In tegenstelling tot Rome, de hoofdstad van de Pauselijke Staat, had men in Avignon een gastheer. De Franse koning vond het heel wat dat hij de hoge pieven van de kerk had binnengehaald, toch een beetje het Songfestival van de Middeleeuwen. De curie kon daardoor op een royaal ontvangst in Avignon rekenen. De hoffelijke vrijetijdsbesteding, de koninklijke banketten, aandacht van de vrouwtjes, heel sober en vroom was het allemaal

niet, maar Jezus' plaatsvervanger en consorten tekenden ervoor. Nu gunt iedereen hooggeplaatste geestelijken zo nu en dan hun verzetje, maar het gezelschap in Avignon maakte het wel erg bont. Bovendien voelde het toch ietwat wrang dat de kerk haar duizendjarige thuis in Rome zo subiet de rug had toegekeerd.

De Heilig Roomse Keizer Lodewijk IV vond in 1328 dat de kerkleiders maar eens moesten stoppen met al dat beroerde vertier en gewoon weer, zoals het heurt, in Rome moest zetelen. Dat het Pauselijke Hof daarmee weer binnen zijn invloedssfeer zou vallen, en niet binnen die van zijn Franse rivaal, zou ook wel een rol hebben gespeeld. Paus Johannes XXII had het in Avignon echter te zeer naar zijn zin. Wat te doen? Lodewijk liet gewoon een nieuwe paus in Rome aanstellen. Iedereen zou vast meteen denken dat dit de echte paus is, want waar valt anders de legitieme leider van de Rooms-Katholieke Kerk aan te treffen dan in Rome? Nikolaas V trapte zijn antipontificaat af in een godverlaten Sint-Pietersbasiliek, maar hield men daar niet lang voor de gek. Al snel moest hij uitwijken naar Pisa. Dat het leven van een tegenpaus niet over rozen gaat maakte Nikolaas zo ontzet met Johannes dat hij in het voorjaar van 1329 een rieten pop liet optuigen, met pauselijke mantel en hoofdtooi, en veroordeelde tot de zwaarst mogelijke straffen. Toen Nikolaas vernam dat hij voor zijn escapades zou worden vergeven en met zijn voormalige kompanen in Avignon kon komen wonen als hij de keizer de rug toe zou keren, zette hij subiet een punt achter zijn schijnvertoning.

Voor enige tijd was het overzicht teruggekeerd: de echte paus vind je in Avignon en Rome is voor de wannabe's. Deze dynamiek kon de prullenbak in na 1376 toen het Gregorius XI, door het getouwtrek tussen het Franse hof en de Heilige Roomse keizer, in Avignon te heet onder de voeten werd. Gregorius was in hart en nieren een Fransman, maar onderhield nauwe banden met het Romeinse kamp. Hierdoor was hij bij uitstek de figuur om het pontificaat terug te halen naar Rome, zonder de immer fragiele kerk te doen versplinteren. Een niet al te lange tijd na de terugkomst in Rome overleed Gregorius echter. Het gepeupel in Rome sloeg beleg om het conclaaf en eiste een Italiaanse opvolger. In alle haast verkozen de kardinalen Urbanus VI om de gemoederen te bedaren, een gehaaste keuze waar men snel op terug zal komen.

Urbanus wist de Franse kardinalen flink op te jagen. Voor velen moet het onwennig zijn geweest om het goede

leven van Avignon in te wisselen voor een verwaarloosd bestaan in een verwaarloosd Rome. Was de terugkeer naar Rome een vergissing? Het is nooit te laat om die recht te zetten. Op een dag pakten de Franse kardinalen hun biezen en vertrokken naar hun geliefde Avignon. Tijdens een tussenstop in het plaatsje Fondi vond men de gelegenheid om een conclaaf te organiseren en dus kwam het gezelschap, dat zonder paus vertrok, onder tegenpaus Clemens VII aan in Avignon. Nog geen twee jaar nadat de goegemeente besloot een punt te zetten achter het project Avignon, zat aldaar weer een uitgedoste priester encyclieken op te stellen. We kunnen het de seculiere leiders van Europa dan ook niet kwalijk nemen dat zij de kluts inmiddels ook kwijt waren. Wie was hier nu de paus? Rome of Avignon?

Aanvankelijk ging het grootste deel van Europa er gemakshalve vanuit dat het hof in Avignon de legitieme

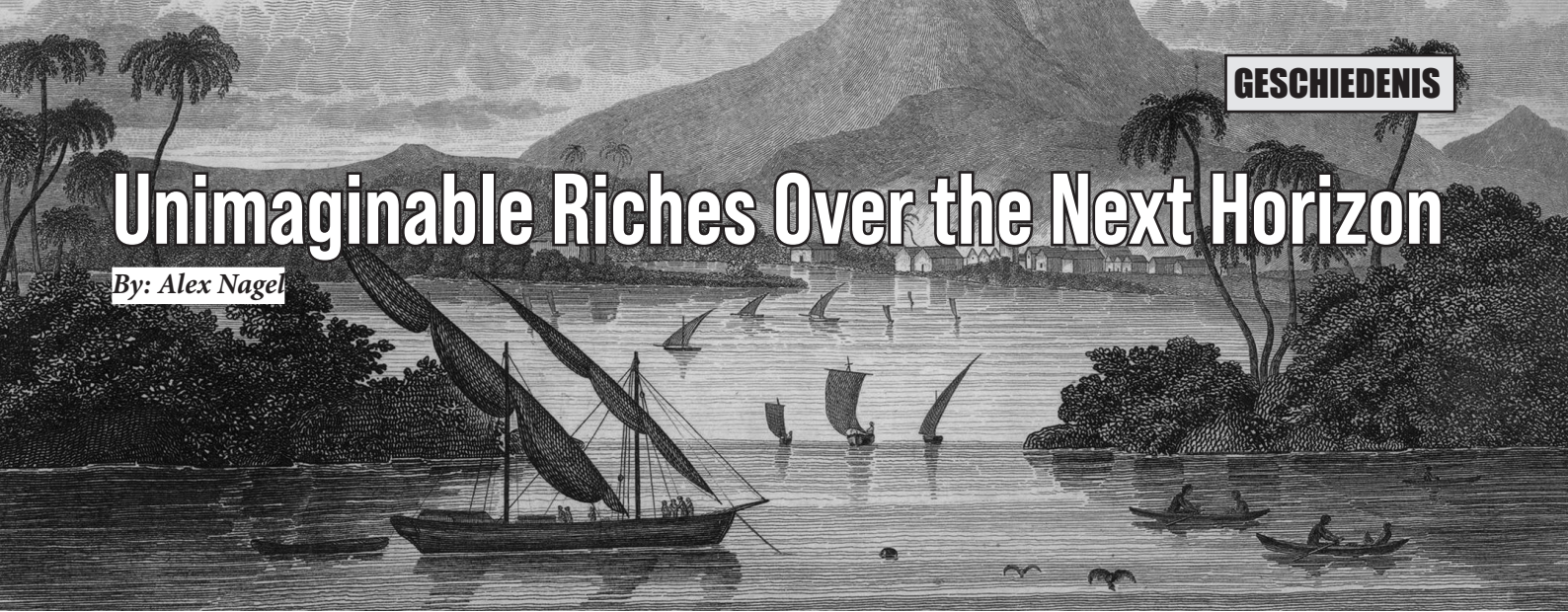
voortzetting van kerk was, maar het Romeinse kamp groeide met de jaren. De Europese koninkrijken en vorstendommen van weleer gedijden op een beetje wrijving onderling, maar deze kwestie van de twee pausen begon wel erg te ontstemmen. Toen tegenpaus Benedictus XIII uit Avignon moest vluchten, raakten de weerszijden van de kloof in gesprek met elkaar. Via het Concilie van Pisa zou een spiksplinternieuwe en onbetwiste paus worden benoemd, waarop Benedictus en Romeinse

Gregorius zouden aftreden om het schisma te eindigen. In 1409 verkoos het conclaaf te Pisa Alexander V als nieuwe echte paus. Puntje kwam echter bij paaltje en Avignon en Rome weigerden hun functie neer te leggen. Een overwinning voor de keuzevrijheid: nu waren er drie pausen.

In 1417 nam een frisse Martinus V alle twijfel weg. In de zeshonderd jaar na zijn kroning zouden nog velen beweren de echte paus te zijn, in tegenstelling tot die in Rome, maar niemand liet zich meer voor de gek houden. Dit valt echter niet te wijten aan een gebrek aan pogingen. Tegenwoordig lopen er nog mensen rond die zich als de daadwerkelijke paus zullen voorstellen, maar de legitimiteit van onze paus in Rome, daar twijfelt niemand aan. Wel zo geruststellend, mocht je die baan nog ambiëren.

Unimaginable Riches Over the Next Horizon

By: Alex Nagel

Popular fiction often relies on cultural myths or tropes. An example of this is the adventure genre - think *Indiana Jones* - which has a long history of trading on a specific myth: the lost paradisiacal city. This myth, another example of which are the ideas of El Dorado and the Seven Cities of Gold, has a particular and traceable origin. The origin of this myth, of the idea of a lost paradisiacal city, is itself a product of the greed and hubris of European colonialism, especially that of the 16th and 19th centuries. Here, we will go over where this myth originates from, by looking at two of its earliest iterations: El Dorado and Poyais.

When Spanish Conquistadors arrived on the shores of what is now Mexico, they came not simply as conquerors or adventures, but as entities more comparable to the Four Horsemen of the Apocalypse. They would bring with them steel weapons, disease, and an insatiable hunger for gold, silver, gemstones, and other treasures. They also had a problem: there was a limit to what they could conquer, steal or enslave, but no limit to their collective greed. Rather than moderate their desires, they would create a myth that would endure so long as to become linguistic shorthand: El Dorado, the fabled city of gold. The myth of El Dorado would have dual origins and consolidate over a century. The phrase “El Dorado” originated in the mid-16th century and referred to the chief of the Muisca people, who would purportedly be ritually covered in gold dust and placed on a raft, which would be floated into a lake while onlookers tossed gold and jewels into said lake. The myth of El Dorado would then gradually merge with another myth popular amongst Spanish conquistadors: the Seven Cities of Gold. The Seven Cities of Gold emerged in 1539 when a Franciscan priest described seeing a great, beautiful city, from a distance, in the now New Mexican desert. Subsequent attempts by conquistadors to find this city were complete failures, and historians today debate whether the priest was mistaken or a liar. Over time, the two myths would merge, and it would become common knowledge amongst explorers

and conquistadors in the Americas that there were cities of gold, with unimaginable wealth just for the taking.

One of these explorers was Walter Raleigh, one of the most important Englishmen of the Elizabethan era. He funded the Roanoke Colony, one of the first English settlements in North America, which was abandoned for reasons unknown, and would become famous for his expeditions in South America. His last expedition would be in search of El Dorado. After getting out of his imprisonment in the Tower of London, he was allowed to organise an expedition to search for El Dorado. He was also given explicit orders not to cause trouble with any nearby Spanish forces. He immediately disregarded this order and attacked a Spanish village the moment he arrived at the mouth of the Orinoco River, which he believed would lead him to El Dorado. His eldest son, Walter, would die in the pointless assault. His crew mutinied, and a broken Raleigh would return to England, to face a trial and execution for almost starting a war between England and Spain. He would die still believing that El Dorado was out there, and that he knew where it was. But Raleigh would not be the only Englishman whose delusional belief in a hidden city of unimaginable wealth would lead him to his doom. A few centuries later, an enterprising Scot would exploit the hubris of the British upper classes for financial gains, and their demise.

This enterprising Scot went by the name of Gregor MacGregor. In 1820, he secured a land grant from the king of the Mosquito Coast (now the coast of Honduras that faces the Atlantic) and arrived in London with a simple scheme. He declared that he had been made the Cacique of Poyais, a country he made up. He sold Poyais as a land ripe for colonization by the British, it had a large and modern capital, St. Joseph, as well as incredibly fertile soil. He even went so far as to claim that the rivers contained pieces of gold. MacGregor directly appealed to his British audience by describing the local population as loving the British and wanting them to settle there.

The folks that would take MacGregor up on his offer and board his ships bound for the Mosquito Coast were often not poor farmers seeking to build a new life in the Americas, but the upper class of British society: lawyers,

Gregor MacGregor

bureaucrats, bankers, etc. The bankers that did not board ships would often at least invest, either in Poyaisian government bonds or Poyaisian land. These men of the British upper class bought into the yarn MacGregor spun for them wholesale.

The conduct of the British colonists after landing on the sparsely populated and distinctly not urbanized Mosquito Coast demonstrates the distinct hubris that led them there in the first place. When they arrived, they found there was no Poyais, no functioning society (as they would see it), no good farmland, and certainly no great cities. However, the situation for the colonists was not immediately dire. They had food, medicine, and provisions, they had what could have been the material fundamentals for a successful colony. But they failed, miserably. The upper-class colonists, after refusing to help set up camp, proceeded to poorly organize hunting and fishing trips, and soon the colonists were fighting amongst themselves over rations. Before long, they began dying from disease and were eventually forced to leave by the king of the Mosquito Coast. Of the 250 colonists who departed Britain, 180 of them died. As it turns out, the people who settled Poyais, who not only came from a country where its colonial success was a point of pride,

but who were also directly marketed to by MacGregor as being built for colonizing unsettled land, were incapable of it. For all the vaunted superiority of the British people, their ability to “civilize” the world around them, they proved incapable of settling an area without assistance from a native population. The Roanoke colony, which Walter Raleigh helped fund, met a similar fate to the Poyais settlers. The first successful British colony in the Americas was the Jamestown colony, which succeeded in large part because of assistance from the indigenous population. That the Poyais colonists, many of whom had jobs that can hardly be said to be conducive to the founding of a new society, still believed that, simply because they were British, they could settle Poyais on their own speaks to the fundamental hubris of the British attitude towards their colonial projects.

It is these two motivators, greed and hubris, and their connection to European colonialism in the Americas that would eventually leave us this distinct myth of the lost paradisiacal city. The connection between greed and the idea of a lost city of gold is obvious. If one is focused on the acquisition (or theft) of wealth from the Americas, then the idea that there might be some hidden city containing more gold than you can imagine, one without indigenous persons who might resist you taking their stuff, is easy to understand. It seems almost inevitable that this myth would emerge in the minds of conquistadors running up against the upper limit of wealth extractable from indigenous kingdoms through unrelenting violence. And that this myth might appeal to a man like Walter Raleigh, who built his career on an idea of the gentleman adventurer discovering and taking treasure in the Americas, makes sense. But there is a second component to the myth, its appeal to the hubris of a class of wealthy men with delusions of grandeur. The core fantasy at play is that one can find this city, this paradise, and get the results of colonialism without the hard work of learning to live in a new place or adjusting one’s attitudes and behavior. In popular culture, when this myth is deployed and features indigenous peoples, the persons who “find” the city will often take positions of importance within it. They get to be the revered class of a (to them) new society, without having to do the work either of building one from the ground up or subjugating an indigenous culture. This myth, when it isn’t just fulfilling a desire for easy money, speaks to a desire from an elite who have bought into their own mythmaking: that they can step into another society, another world, and without changing or trying, rule it for themselves. And here this myth has stayed, becoming shorthand and cliché, for us to deploy in the media and dissect. Those whom it most appealed to may be long dead, but their desires are still with us.

A Step Too Far

By: Aoife Tilleman

Sometimes, one is born with his fate in hand. Some are born with no fate at all. And others, well... they find their own along the way.

If Jiro was good at one thing in life, it had to be finding things. He collected rocks and bugs, looking in corners and behind bushes and other places that didn't even cross others' minds. He never lost anything. Not for long, anyway. So why couldn't he find his parents and brother now?

He had looked everywhere. Inside their house, the garden, the neighbors' farmlands and the hills that stretched thin underneath the horizon. Chills ran up his spine and arms as the sky turned orange and the sun began disappearing. It must've been hours since they'd started playing hide and seek. He had won within minutes too, all the other times they'd played.

He started running through the knee-high grass, his lungs burning. Despite the gusts of air coming out of his mouth, he shouted for his family. Small shocks went through his knees with every step he took. Then, as he climbed to the top of the last and biggest hill of all, he came to an abrupt halt when he saw three people lying in the river below.

Almost tripping over his own feet, he sped downhill to the riverside. "Mom? Dad? Ichiro?"

He didn't understand why they were lying there, facedown, as the current pushed them more against the rock that was already preventing them from disappearing with the flow of the water. Years later, he would understand. Even more so, it would haunt all of his nights and all of his days. If only he'd found them earlier. If he'd been better at the one thing that he was known for being good at. But then again, if he hadn't been so good at finding them, maybe they wouldn't have tried to cross the river to challenge him.

But back then, he shook their wet shoulders, pulled them up to shore, listened for a heartbeat. Silence enveloped him.

And the sky bled a sour and sorrowful orange.

*

*

*

"Stop pissing about!"

Michio grunted at the angry man, putting down his hammer. "I was just... lost in my thoughts for a second, Terrel. I'll make up for the lost time."

Now it was the man's turn to grunt. "Fine. But Jiro, if I find you daydreaming one more time, there won't be a need for you to return." He stepped out of the blacksmith workshop, closing the door in a less than elegant way, muttering something about "stupid inventions" under his aggravated breath.

Michio leaned back against the wooden wall, away from the fire that made sweat drip into his eyes. Why does it always have to be so goddamn hot in here? He sighed, wiping his forehead with his sleeve. Daydreaming. He wasn't bloody daydreaming. Reliving finding your dead family hardly counted, he mused.

He looked around cautiously to be sure Terrel wasn't still lurking around, before muttering with a seething tone, "and my name's fucking Michio, asshole." He'd told the man a hundred times, but he never cared. Terrel was a robust man, as if he had been forged from fire like the weapons he made in his armory. And he believed that one couldn't change the core of their being.

Michio had to believe otherwise. His parents had named him Jiro, which meant 'second son'. It was a bit contrived, he had to admit, but he knew they had meant it lovingly. Names were meant to identify one's most important quality, characteristic or reason of being. Once, being his parents' second son was exactly that. But since that day, his name had become meaningless. So, he had given himself the name 'Michio', 'man on a journey'.

He unclenched his jaw and finished pounding the hot metal into the shape of the dagger it was destined to be.

Fuck it. He had to leave; however unready he was at the moment. His bag laid on the floor, his tiny inventions splayed on the ground. The thrill of his decision made his heart beat faster. Dashing into the backroom, he reached for his best invention, hidden behind planks and tools. It was a ladder, one that looked simple at first glance. He grinned as he picked it up, balancing it on his shoulder. A ladder that would reach up to heaven.

He packed his hammer and hastily threw the newly made dagger into a cauldron of cold water. Unable to wait patiently for it to cool down, he scanned the blacksmith's workshop for any other tools, opting for some nails, a wrench, bolts, a saw and an axe. Grabbing the dagger on his way out, he broke the lock on Terrel's cupboard with his hammer and snatched a sack of gold coins, before sprinting out of the backdoor, praying to all the gods that he was just having a beer down the street.

As if the gods had heard him, darkness enclosed his departing figure, hiding him from his murderous boss and his own doubts, fears and weakness.

*

*

*

Who, in their right mind, would be up for building a ladder that reached all the way up to goddamn heaven?

Michio clawed at the stubble that had grown since the day he had left, climbing down and finding a small spot in the shadows, away from the bitter sun. His neck prickled and his throat burned. He closed his eyes. It was so stupid. And why? To find his family up there? To join them?

Something sharp pressed against his throat. He opened his eyes in alarm, only to look into cold, muddy eyes on the other side. The person to which they belonged was holding a sword to his throat with an airiness that seemed to suggest they had no idea what they were doing.

"Careful," she purred, "or you'll cut yourself."

He suppressed the impulse to roll his eyes. "You could also remove the sword from my neck," he argued as he tried to get up.

"Not so fast." Her eyes flashed dangerously, pressing the edge of her sword towards him, making him back up. "I have a job to do." She looked him up and down and turned towards the ladder that reached a little above the highest tree. "That's yours?"

He eyed her suspiciously. "Yes?"

She edged closer, and he held his breath. "Did you happen to cut down several trees to make it?"

"Yes?" He couldn't help but sound annoyed. Surely, he couldn't be breaking any laws by building a ladder and cutting down a tree? He'd travelled quite a long way from the blacksmith's shop to a town that was seated upon higher ground. Building his ladder had proven to be a tedious and extraneous task, and he felt years older than when he'd left.

"Then you will hereby stand trial by request of the citizens of Ackley." She spoke, stone-faced. "The sentence for the accused... is death."

He couldn't help it and let out a shrill laugh. "You're going to kill me? Because I took the life of a tree?"

She narrowed her eyes at him. "Those trees were extremely important and priceless! They are half-sentient and kept our town safe!"

"What are they paying you to kill me?" He asked, cocking an eyebrow. "I'll pay double for you to spare my life." He prayed and prayed that the sack of gold coins would be enough, minus what he had spent on food.

She nudged her head towards his bag. "Show me." He did.

She sheathed her sword and started pacing around. Her hair was sweaty and sleek, her body cloaked even in the torturous sun. Her arms were positively huge, putting Terrel's superhuman strength to shame. Michio thought about pulling his dagger from his bag, but he probably wouldn't be quick enough, or agile enough to do anything with it. So, he waited, while she mulled it over in her head. Maybe if she kills me, he thought to himself, I'll go to heaven without having to build a fucking ladder.

"Why are you building a ladder that high?" She finally spat, exasperated.

Maybe it was the exhaustion of the impossible task, maybe it was because he hadn't ever talked to anyone about it, but he told her the truth.

"Heaven? Heaven?!" She shrieked, grasping at her greasy locks of hair in agony.

He didn't know why he felt admonished. He huffed, running his own hand through his hair in despair. "I'm an inventor. I've made countless other trinkets, so why not try? What else is there for me to do?"

"Literally anything else," she bit back. "Why would you try such a thing?"

"To see my family," he admitted shyly.

That silenced her, her eyes widened and then she sighed. "That's selfish. The population of my town is still alive. They need the trees' protection, but somehow you come swooping in and take it from us? And it's okay because you want to see your dead family? How about all the people here that are still alive?"

That silenced him. He hadn't thought about it that way before. He'd cut down those trees, knowing they were sentient, knowing they protected that town. He'd just thought... that it would be okay.

"There's nothing you can do about it now," he said quietly. "Killing me won't bring back those trees." He looked at her. "You could help me, though, to finish it. Then at least it wasn't for nothing. And I'll give you the money."

She studied him briefly. "Fine. What do I need to do?"

* * *

Michio climbed the ladder, his legs shaking. It was done. It should reach high enough now. Down on the ground, Sezja, the young woman, was holding it to keep it from toppling over with those muscular arms. It had taken them months or years to finish it, he wasn't sure anymore at this point. Sezja had protected him from raging crowds of townspeople. She had hunted, and cut down non-sentient trees, and hacked them into manageable parts. Michio had done the calculating, the building, the drawing. He was a bright but slender young man, and left the heavy work to Sezja, much to his dismay.

He stepped through the clouds. The air was thin, and he felt panicked. Sezja had trained him though, in their spare time. The pushups and laps around the forest were really paying off. She'd been right; he wouldn't have survived it if he hadn't.

His legs and feet ached. He couldn't see anything either, being in between miles and miles of clouds. His calculations had better be correct or he would throw himself off of the damned thing. It was cold. But his chest was warm with the prospect of seeing his family again.

And then, the grey mist disappeared before his eyes, and a darkness filled with brilliant stars spread before him, the last cloud at foot-level. Michio looked around, and he laughed until he cried. "Mom? Dad? Ichiro?"

Then, they stood there, as if they had come out of thin air. They were far away, but their transparent silhouettes waved, and when Michio squinted, he could see their smiles, and that they were shouting silently. He bent his head down, and sobbed, his heart bursting out of ribcage. It was underwhelming in every way, but they were happy. They were okay up here.

With a great sense of determination, he peeled his eyes away from them. He couldn't stay here, not yet. And with tears clouding his vision, he felt his way back down, all the thousand steps, until his feet hit the ground.

"And?" Sezja prompted eagerly.

He didn't know then that word would spread of the ladder that reached up to heaven and the man that had made it. He didn't know yet that people from across the globe would travel to this very place, to climb it and say farewell to the loved ones that had left them with nothing but nightmares and daydreams.

But now, he smiled at the woman before him. He looked up through his tears, to the sky that was on fire as the sun rose from its long sleep.

"I found them."

Een wereld van verbinding

Door: Mariëtte Peutz

Het leven lijkt soms donders veel op een Campina-reclame. Ontbijten, tandenpoetsen, een aai over je bol en hup, de wereld in. Fietsen door de regen, haasten naar de training. Of op een LOI-spotje: de lat leggen en eroverheen, turend door een bos aan toekomstkansen. Denken aan deadlines, maar ook aan stageplekken of schakelprogramma's, LinkedIn-posts en netwerkwebinars. Heb je wel eens een keuze gemaakt zonder dat duizenden LOI-gedachtes en Campina-afwegingen door je hoofd razen? Heb je wel eens een moment stilgestaan?

In stilte beleeft iedereen dezelfde momenten. Momenten waarop je een gevoel opmerkt in je lichaam, een onrust die je niet kan verklaren of juist een diep gemak. Momenten waarin je je met iemand verbonden voelt. Ik denk dat die momenten een poort zijn. Ik neem jullie mee naar de werelden die daarachter liggen: een wereld onder, boven, voor, achter, tussen en door de wereld die we elke dag zien.

Vaak heb je gesprekken die je een bepaald gevoel zouden moeten geven, diepe gesprekken 's avonds laat, maar die je dan toch niet zoveel doen. En dan heb je gesprekken die je raken, die ervoor zorgen dat er van alles gaat bewegen in je borstkas. Hoe komt het toch dat wij mensen dat soort dingen met elkaar kunnen doen? Als neurowetenschapper kan ik je vertellen dat we het brein al helemaal hebben uitgedroogd. Van elk stofje dat je aanmaakt als reactie op iets wat je waarneemt, of dat bij je binnenkomt, weten neurowetenschappers precies wat er gebeurt. Je amygdala maakt je emotioneel, je hypothalamus maakt je geil, je prefrontale cortex zorgt dat je normaal doet. Bepaalde neuronen – spiegelneuronen – maken dat je gaat voelen wat je ziet dat andere mensen voelen. En toch – als we zoiets ervaren, als we het gevoel hebben dat we zo op één niveau zitten met iemand anders, voelen wat de ander voelt, resoneren met iemand – lijkt het iets dat niet te verklaren is door al die stoffes en neuronen. Er zijn meer momenten waarop het toch echt onmogelijk lijkt dat dit alles is wat er is – zo heb ik mij wel eens laten

vertellen dat het bewustzijn ook verandert als we drugs doen. Logisch, stoffes in je brein. Dopamine maakt meer binnenkomende signalen 'significant' en maakt dus dat je redenen gaat verzinnen waarom ze significant zijn, serotonine maakt je zoet. Maar er voelt nóg iets anders, misschien wel een soort energie. Wat nou als ze je brein niet alleen op hol jagen maar ook een rem weghalen?

Veel mensen geloven in bepaalde soorten energie. Het biomedisch bewijs ervoor is wazig, maar weinig neurowetenschappers geloven dat onze beleavingswereld écht niets meer is dan stoffes en elektriciteit. Zo'n 'energie' is dan verweven met de wereld die we elke dag ervaren – de wereld waar we doorheen denderen à la Campina en LOI, en vormt een wereld daartussen, onder, boven, achter of doorheen. Sommige momentjes helpen je om uit die waas te stappen. Dit zijn de momenten waarop je stil staat en écht kan luisteren naar wat er gebeurt in je lichaam en in je gedachtes, de momenten dat je erachter komt dat je een spanning voelt of juist niet. Dit zijn de momenten waarop je bij andere mensen niet meer bezig bent met de gedachtes die je normaal hebt bij sociale omgang, maar je verbonden voelt, misschien zelfs verbonden met de ruimte om je heen. Verbonden met die wereld.

En wat voelt het goed om ernaar te kunnen luisteren. Het wordt van ons verwacht om door te denderen, en dan raken we de verbinding kwijt. Wat voelt het goed om op te merken dat er een energie in je lichaam zit, of dat je er een deelt met iemand anders of de plek om je heen. Als je het gaat hebben over energieën word je al gauw niet serieus genomen.

Logisch, want de wereld moet door. Om door te gaan hebben we koelbloedige ratio nodig. Het is ook eng, ik weet er nauwelijks wat van en er bestaan wel duizenden versies van dit idee – de meeste afkomstig van mensen die wel eens 'wappies' genoemd zouden worden. Toch denk ik, elke keer als mijn huisgenoot – die een heel normaal Campina-LOI studentenleven leeft – iets vertelt over de energieën waar zij in gelooft, dat het toch wel heel erg mooi is als die wereld bestaat.

Taal met Teddy: Hemel

Door: Teddy Scholten

he·mel (de; m)

Ik kan de hele dag nadenken. Over actuele problematiek en haar wortels in de historie, over de al dan niet bestaande levens van voorbijgangers en de bloemenvelden die ik passeer in de trein. Maar één van mijn favoriete onderwerpen om over na te denken is en blijft taal. Taal in al haar mooie, grillige en fantasierijke gedaantes. De creatieve bochten waarin zij zich kan wringen en de vele betekenissen die zij draagt, maken haar zo intrigerend. Taal is communicatie, creatieve uiting en emotie. Taal beweegt, het danst of is juist star en huist in strikte hokjes. Taal is het allemaal en daarom fantastisch denkvoer. Want waarom zeggen wij dingen zoals wij ze zeggen? En wat is de herkomst van bepaalde woorden eigenlijk?

Deze Argus-editie draagt het thema 'Hemels'. Een thema dat op vele manieren te interpreteren valt en juist daarom zo leuk is. Woorden die zo'n fluïde betekenis hebben prikkelen en geven fantasie de vrije loop. In strikte zin heeft het woord 'hemels' in verschillende contexten al drie verschillende betekenissen. Het is de meervoudsvorm van het woord 'hemel', dat in dit geval overkapping betekent. Dit noem ik de 'praktische-klusvader-definitie'. Een voorbeeld zin waaruit de betekenis van deze 'hemel' blijkt: 'Rita, geef mij godverdomme nou eens die schroeven aan! Ik zit hier voor jou deze **hemel** boven ons bed in elkaar te timmeren!' Enkel de echt ervaren klussers zullen de term 'hemel' in dit geval gebruiken, de onervaren amateurs kiezen in dit geval eerder voor 'houten balken' of 'een ingewikkelde constructie'.

Daarnaast is 'hemels' een bijvoeglijk naamwoord, afgeleid van het woord 'hemel', dat zowel 'van of uit de hemel' als 'verheven' kan betekenen. Deze 'hemel' kent een andere meervoudsvorm, namelijk 'hemelen' en heeft de betekenis 'verblijfplaats van God en de zaligen; plaats van volmaakt geluk; het hiernamaals'. Deze betekenis is totaal religieus,

oftewel de 'wij-geloven-in-een-god-definitie'. Deze 'hemel' kan gebruikt worden in een zin als: 'Jantje, als jij nog één keer snoepjes steelt, dan ga jij niet naar de **hemel**, maar naar de hel!' Stel je hierbij een boze moeder voor, die nu alweer door de politie is opgetrommeld, omdat haar Jantje voor de tigste keer iets gestolen heeft en het beeld is compleet.

Dan is er nog een derde 'hemel', in meervoud 'hemelen', die wordt omschreven als 'een schijnbaar gewelf boven de aardvlakte, een uitspansel'. Deze hemel komt voor in de uitdrukking 'de regen komt met bakken uit de hemel vallen' en kan in veel gevallen ook vervangen worden door 'lucht'. Dit is de seculiere 'ik-bedoel-er-niks-religieus-mee-definitie'. Een voorbeeldzin luidt dan als volgt: 'De sterren**hemel** is prachtig deze nacht, of ik bedoel de sterren aan de **hemel**, of nee in de lucht.' Voor de diehard atheïsten onder ons die niets met religie te maken willen hebben, wis 'hemel' uit je vocabulaire en gooi het over de Engelse boeg met 'sky'. Met een zin als: 'Wauw, de sterren in de sky zijn echt amazing vanavond,' omzeil je de religieus getinte term en creëer je de mogelijkheid om nog meer Engelse termen door je zinnen heen te weven. En zeg nou zelf, dat is best leuk, zeker wanneer de ander zich er vreselijk aan ergert.

Ten slotte is daar de vierde 'hemel' in de vorm van een tussenwerpsel of kreet. In dit geval is het woord 'hemel' een uiting van emotie. 'Mijn hemel' of 'Hemeltje lief' zijn hier voorbeelden van. De emotie die het woord in deze vorm met zich meedraagt kan vooral omschreven worden als geschrokken en verbaasd, maar toch met een vleugje medelijden. Interessant dat juist deze emoties gekoppeld worden aan de hemel. Dit is de 'ik-wil-niet-schelden-definitie' van 'hemel', die veelal gebruikt wordt door stripfiguren en hele nette dames, oftewel door weinig mensen. Dus wanneer deze 'hemel' je op niet-ironische manier ter ore komt, weet dan dat de

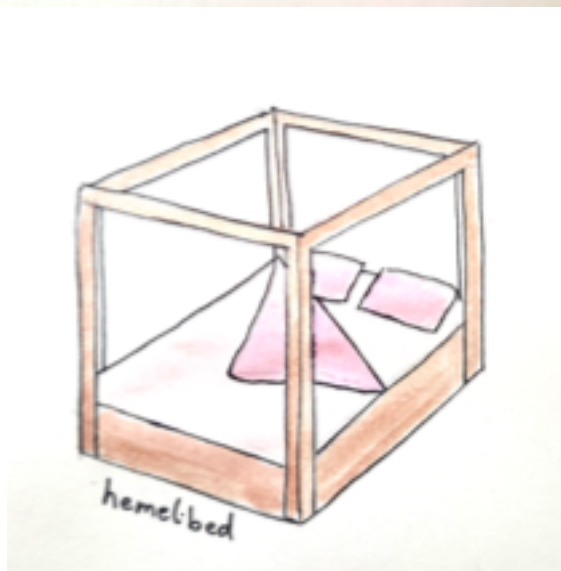
kans dat jij dit nog een keer zal meemaken zeer klein is. Koester dat moment.

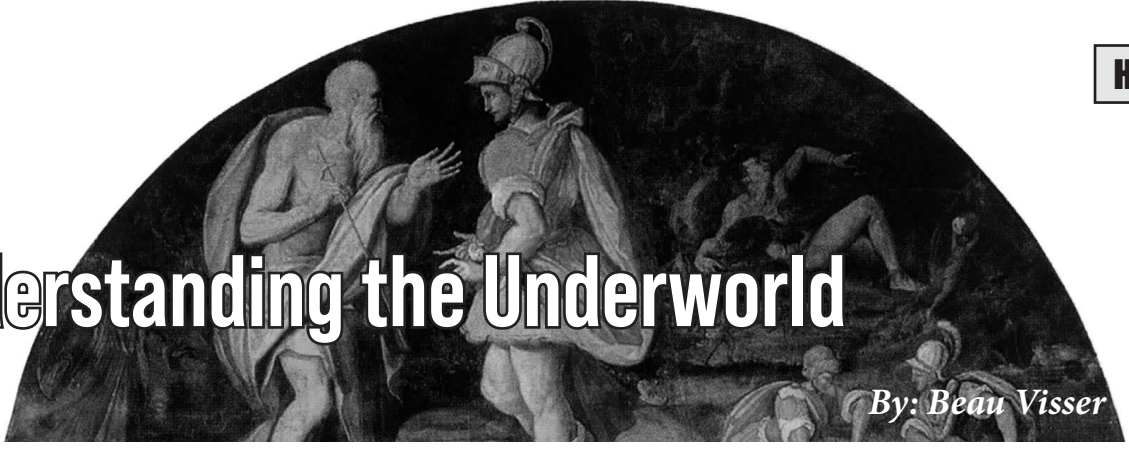
Met al deze verschillende betekenissen van het woord 'hemel' is het des te leuker om te weten waar dit veelzijdige woord nou precies vandaan komt. Wat is de herkomst eigenlijk en wat was de originele betekenis hiervan? Etymologisch gesproken weten we niet exact waar het woord 'hemel' vandaan komt. In de tiende eeuw bestond er in het Oudnederlands al een zelfde vorm van het woord, namelijk 'himel'. In andere Germaanse talen bestonden er gelijksoortige woorden, zoals het Oudsaksische 'heban' en het Oudnoorse 'himinn'. Een zeer waarschijnlijke theorie over de gemeenschappelijke herkomst, stelt dat de Germaanse woorden voor 'hemel' zijn ontstaan uit de stam *kem-*, wat 'bedekken' betekent. Twee woorden die in ieder geval tot deze woordenstamboom horen zijn 'lichaam' en 'hemd'. Het interessante hieraan is dat de religieuze connotatie die het woord vandaag de dag heeft, geen plek kent in deze herkomst. Het gaat hier enkel om het bedekkende element van het woord. Hemd, lichaam en hemel hebben dus toch meer met elkaar gemeen

dan je op het eerste oog zou zeggen. Een interessant rijtje.

Hoewel ik zelf niet gelovig ben, blijft mijn eerste associatie met het woord hemel: 'de plek waar een god zetelt' of 'het hiernamaals'. Een paradijselijke plek, vol weelde en pracht waar je naartoe mag als je je maar aan allerlei regels hebt gehouden. De 'wij-geloven-in-een-god-definitie' blijkt ondanks de hardnekkige secularisering van de samenleving, nog veel voet aan de grond te houden. Religie is nou eenmaal onderdeel van onze cultuur en daarmee onze taal. Het woord 'hemel' is eigenlijk net als de kerken en kathedralen, die niet allemaal meer dezelfde religieuze functie als voorheen hebben. Toch worden deze nog altijd bewonderd worden om hun schoonheid en historie en hetzelfde zou het geval moeten zijn voor 'hemel': een wonderschoon woord met vele betekenissen.

Tot zover de vele betekenissen en omvangrijke inzetbaarheid van het woord 'hemel'. Dit was Taal met Teddy voor deze keer, een fijne zomer gewenst hopelijk tot volgend jaar!

Understanding the Underworld

By: Beau Visser

The afterlife, life after death, is a concept that can be found in many religions across the globe. 'Heaven' is a well-known place that is thought to be the ultimate afterlife destination in Christianity. This place is often described as paradise, the epitome of all good values combined and a place of pure love. There is no possibility of suffering or dissatisfaction there, no political polarisation, climate change or Facebook minion-memes. According to the Catholic Church, one gains access to this world of wonder by surpassing particular judgement. This assessment happens to all mortal beings after life. Souls are judged based on the sins that they committed during their lifetime. Every person does bad things in life, but stealing at the Albert Heijn self-checkout does not weigh as heavily on the soul as murder. The Ancient Greek religion seems to have contained a similar system, but instead of 'heaven' being the afterlife destination, the ultimate higher place was 'Elysium' or 'the Elysian Fields'. This place in the underworld was destined only for the greatest of the great. Is the Ancient Greek afterlife just plain grassland, as the word 'fields' suggests, or can we find more intricate details about the dimension?

One of the oldest sources that mentions the Elysian Fields is the *Odyssey*, the story in which Homer described the journey that Odysseus took from his home Ithaca to Troy and back. The trip was tedious. Troy itself was reached in reasonable time, but after the ten years that the war took, Odysseus' commute home took a turn for the worst. The ring road of Paris is nothing compared to the jams that Odysseus endured. The Elysian fields are described in a few simple sentences, spoken by sea-god Proteus, often referred to by Homer as 'Old Man of the Sea' (not the nicest title in my opinion). He tells Menelaos, king of Sparta and the poor sod that Helen left for Paris, how the ruler will die. '...the gods will take you to the Elysian plain, which is at the ends of the world.' The afterlife seems to be on the earth as we know it, somewhere on our rock floating in space. An interesting addition is that Proteus follows this up with the reason why Menelaos will have access to Elysium: because he married Helen and is thus Zeus' son-in-law. The college admission scandals seem to be just the tip of the iceberg by comparison. Do corruption and favouritism continue into the afterlife? The ability to network your way into heaven could give the UHSK Career Committee a whole new meaning.

Plutarch, a philosopher, historian and writer, added to Homer's perception of the Elysian fields through a description of the 'Islands of the Blest'. The weather seems to be of major importance to Elysium, for Plutarch identifies these islands as the Elysian fields because of their nice climate. He goes into detail explaining the types of rain that the islands experience, the winds that blow and the resulting quality of the soil. The translator of the text that I used identified these 'Islands of the Blest' as a mix between the Canary Islands, Madeira and Porto Santo. It seems that, nowadays, heaven is only a five-hour flight away.

Elysium is contrasted by the darkest parts of the underworld: Tartarus. Whereas the Elysian plains are characterised by the accession criterion of either being a hero, demigod or successful philosopher, those who royally offended the gods were doomed to Tartarus. To illustrate this less-fun side of the underworld, I will explain the story of Tantalus. You have probably heard of it before. Of course, there are different versions. Tantalus essentially offended the gods by one of the following three crimes: revealing divine information to humans, giving humans stolen nectar and ambrosia (the food of the gods), or serving up his son as dinner. The last act sticks out like a sore thumb in that line-up and explains the punishment that he had to undergo. For the rest of eternity, Tantalus would be standing in water up to his neck, with low-hanging fruit just above him. Yet every time he would feel thirsty, the water would flow away, and every time he would be hungry, the fruit would rise up. The Dutch word 'tantaluskwelling' and the English word 'tantalization' originate from this story. Stories about endless punishments like this one would make any person think twice before committing a crime.

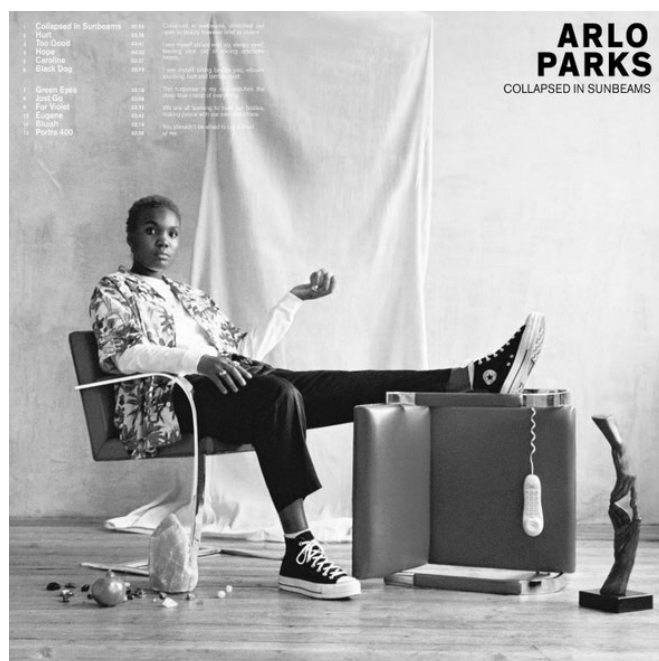
The combination of both a positive incentive and a big stick can influence people to not be rude and excel instead. However, not everyone might seek the same Elysium or heaven. Whereas some, like Plutarch, might fancy spending the afterlife on the Canary Islands, others might want to experience a different climate. Would climate be the defining feature of your Elysian plains? Do you think there is truth in the idea that knowing the right people will give you access to Elysium? What would your Elysian fields be like?

De Beste Albums van 2021 (Tot nu toe...)

Door: Tim Groot

Tot nu toe is 2021 de definitie van een 'mixed bag'. Het is zeker een beter jaar dan 2020 nu het einde van de coronapandemie in zicht is, maar de politieke verdeeldheid lijkt alleen maar te groeien. Deze bitterzoetheid is ook in de muziekindustrie te voelen, die het met uitgestelde tournees en afgelaste festivals nog steeds zwaar heeft. Echter heeft 2021 ook een verscheidenheid aan nieuwe albums en artiesten naar voren gebracht, die zeker het bespreken waard zijn. Hieronder belicht ik daarom het werk van een variëteit aan minder bekende muzikanten, van singer-songwriters tot experimentele rock bands, die naar mijn mening wat extra aandacht verdienen.

Collapsed in Sunbeams – Arlo Parks

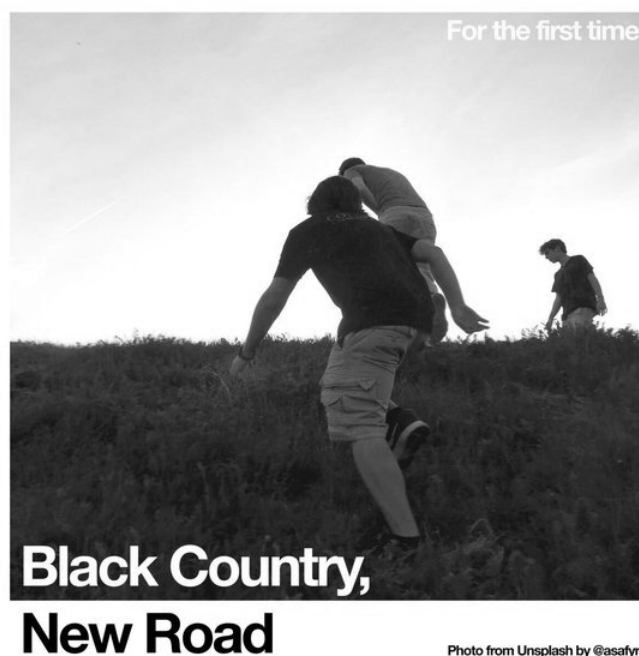
Na een lange marketingcampagne en een reeks aan singles bracht de Britse singer-songwriter eind januari eindelijk haar debuutalbum *Collapsed in Sunbeams* uit. En gelukkig maar, want haar talent voor hartverwarmende, rustgevende liederen is een baken van licht in deze duistere tijden.

Gewapend met een poëtisch gevoel voor tekstschrijven schetst Arlo Parks met lyrische anekdotes een beeld van haar leven en de mensen om haar heen. Soms neemt ze slechts de rol in van een toeschouwer, zoals wanneer ze terugdenkt aan een ruziemakend koppel bij de bushalte op het nummer 'Caroline', of wanneer ze zich op 'For Violet' druk maakt over de pijnlijke relatie tussen een vriendin en haar vader. Parks is echter niet

bang om haarzelf bloot te leggen. Zo worstelt ze met haar bisexualiteit in nummers zoals 'Green Eyes' en 'Eugene' en lucht ze haar hart over haar depressie op 'Black Dog'.

Met een honingzoete stem leidt Parks ons door deze verhalenreeks, begeleid door warme instrumentatie die meteen nostalgische beelden van de Rhythm-and-Blues uit de jaren zeventig oproept. Al in al is *Collapsed in Sunbeams* een waardig debuutalbum, waarop Arlo Parks haar talent als singer-songwriter duidelijk bewijst.

For the first time – Black Country, New Road

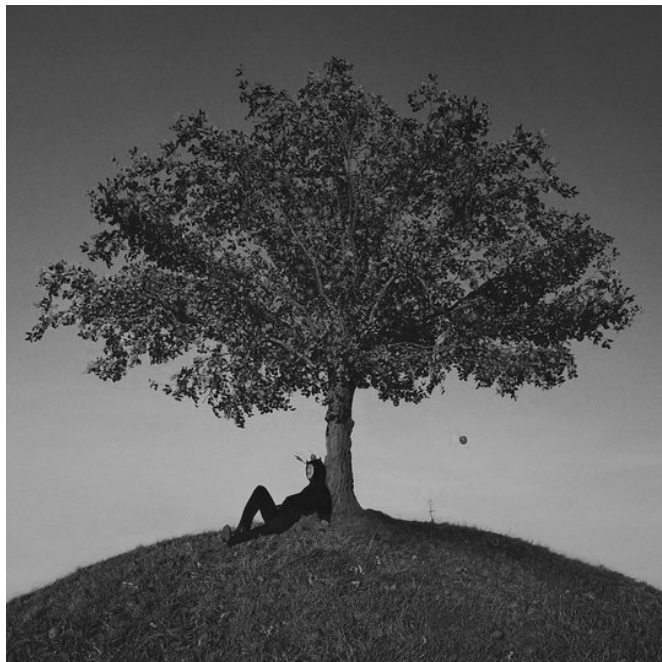

Wie voor het eerst naar *Black Country, New Road* luistert, zal al snel aan het hoofd krabben. De zevenkoppige Britse band is namelijk zeker niet voor iedereen met hun excentrieke mix van jazz, post-punk en zelfs een tikkeltje klezmer. Hun debuutalbum *For the first time* begint echter na enige tijd te wennen.

Hoewel het album maar zes nummers kent, zijn deze gezamenlijk alsnog lang genoeg om veertig minuten te vullen. *For the first time* opent bijvoorbeeld op gewaagde wijze met het veelzeggend-genoomde nummer 'Instrumental', een heerlijke jamsessie vol met ritmische gitaarriedels en swingende saxofoon solo's. Op 'Athens, France' maken we voor het eerst kennis met de dramatisch theatrale stem van Isaac Wood, die op gepijnigde wijze zingt over een beëindigde relatie. De band weet haar knak voor drama opnieuw te tonen op 'Science Fair',

een benauwd nummer met een zenuwslopend ritme. Het tweedelige, 10-minuten lange nummer 'Sunglasses' vormt het hart van het album, en bevat de meest iconische teksten van het gehele album. "I'm more than adequate," zingt Wood over zijn minderwaardigheidsgevoel in het bijzijn van de rijkere familie van zijn vriendin, voordat hij hieraan "Leave Kanye out of this!" toevoegt. Na een kleine rustpauze op 'Track X' eindigt het album met het waardig-getitelde 'Opus', waarmee de band met een woeste energie een grandioze finale neerzet.

TYRON – Slowthai

Toen Slowthai in 2019 doorbrak met zijn debuutalbum, werd hij al snel een van de meest besproken rappers in Engeland. Echter werd hij niet met alleen lof ontvangen. Al snel was hij het middelpunt van meerdere controversies, zoals toen hij een nep afgehakt hoofd van Brits premier Boris Johnson ophield tijdens een optreden bij de uitreiking van de Mercury Prize, of toen hij onder vuur kwam te liggen voor zijn obscene opmerkingen naar de presentatrice van de NME Awards. De lockdown heeft hem echter veel tijd voor reflectie gegeven, wat duidelijk terug te horen is op zijn nieuwe album TYRON, vernoemd naar zijn geboortenaam. Hier toont de rapper duidelijk de veelzijdigheid van zijn karakter aan, het goede en het slechte.

Het album is opgedeeld in twee delen, zoals het contrast tussen de eerste zeven vetgedrukte titels en de daaropvolgende kleine letters duidelijk maakt. De eerste helft is gevuld een reeks aan energieke nummers, waarop Slowthai de kans krijgt om zijn scherpere kanten te tonen. Zo valt hij critici aan op 'CANCELLED' en 'DEAD', en raast hij tegen de invloed van sociale media op 'VEX'.

Het is echter de tweede, zachtere helft van het album waarop Slowthai's talent het beste naar voren komt. Hij beschrijft zijn stukgelopen relaties in detail op 'terms', zijn beroemdheid op 'focus' en zijn mentale gezondheid op 'i tried'. Alle onzekerheden en verdrieten komen echter tot een conclusie op 'adhd', waarop Slowthai met hese stem een van de duisterste episode uit zijn leven beschrijft. Het is een hartverscheurende, waardige afsluiter voor een album dat uit een onzekere periode voortkwam.

Bright Green Field – Squid

Hoewel het nog te vroeg is om Bright Green Field een klassieker te noemen, is het niet vergezocht om te zeggen dat Squid een debuut heeft uitgebracht waar de meeste bands van dromen. Twee jaar nadat de Britse band met singles zoals 'Houseplants' en 'The Cleaner' op de radar belandde, kondigde ze in januari van dit jaar eindelijk hun eerste album aan. Wat meteen opvalt is dat geen van de voorheen uitgebrachte nummers zijn opgenomen in de tracklist. In plaats daarvan presenteren Squid op Bright Green Field 54 minuten aan gloednieuw materiaal, wat het album alleen maar sterker maakt. De band weet hun groei als muzikanten dikmaals te tonen, misschien wel het meest treffend op 'Narrator'. De eerste helft van dit achtenhalve minuut durende nummer heeft alle kenmerken van hun eerdere werk; Disco-synthesizers, groovy gitaarwerk, afgemaakt met het half-geschreeuwde gezang van drummer Ollie Judge. In de tweede helft bouwt de band echter een grandioze muur van geluid op, totdat ze een hoogtepunt behalen die doet denken aan een helse versie van Pink Floyd's 'Great Gig in the Sky'.

De invloed van Duitse krautrock bands zoals Neu! en

CAN is ook duidelijker dan ooit op Bright Green Field, vooral op het sterk ritmische 'Paddling'. Ook andere inspiraties zijn terug te horen, zoals de invloeden van Radiohead's In Rainbows op nummers zoals '2010', en de duistere jazz van oude detective-films op 'Global Groove'. Met 'Pamphlets' weet Squid het album op een hoogtepunt te beëindigen, met acht minuten aan uitgestrekte, swingende rockpassages waar de adrenaline van af spat.

Cavalcade – Black Midi

Vanaf de eerste noten is het duidelijk dat Cavalcade een geheel ander beest is dan Black Midi's debuutalbum Schlagenheim. En dat terwijl Schlagenheim al een van de best-ontvangen albums van 2019 was, met haar excentrieke en experimentele rock muziek.

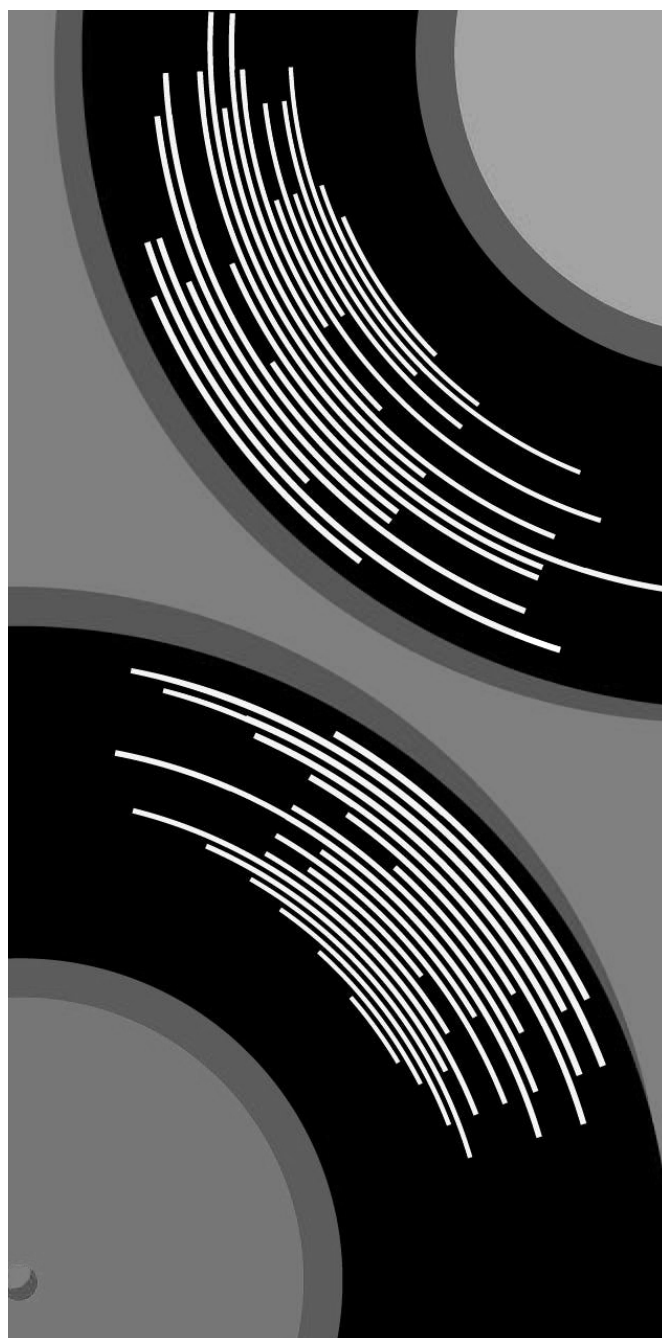
Voor Cavalcade laat Black Midi de improvisatiesessies waar hun debuutalbum uit voortkwam echter achterwege, en verkiest zij een meer doordachte benadering met alle successen als gevolg. De post-punk van Schlagenheim maakt plaats voor wilde avant-garde jazz-fusie, met onvoorspelbare tempoveranderingen, pauzes en liedstructuren. Neem het openingsnummer 'John L', waarop frontman Geordie Greep over razende violen en gitaren zingt over de val van een gelijknamige cultusleider, verscheurd door zijn voormalige aanhangers, of 'Hogwash and Balderdash', waar punk probleemloos met jazz samensmelt.

Echter is Cavalcade niet enkel en alleen woeste muren van geluid. Greeps nieuwe, croonende zangstijl straalt bijvoorbeeld op 'Marlene Dietrich', een schitterende ballade gewijd aan een Duitse actrice. Op 'Diamond Stuff' wijkt Black Midi het verst af van het geluid van

Schlagenheim, met een betoverend schaarse opbouw waar bassist Cameron Pictons stemgeluid zacht overheen echoot.

Slotnummer 'Ascending Forth' is de kers op de taart en in vele opzichten de parel van het album. Over de loop van een korte tien minuten komen klassieke gitaarpassages en saxofoonsolo's begeleid door losse drums samen in een fanfare waar menig componist jaloers op zou zijn.

In conclusie, het is duidelijk dat 2021 ons een grote diversiteit aan goede albums heeft gebracht. Van intieme Rhythm-and-Blues ballades tot grootse Avant Garde composities, er is iets voor elke muzikliefhebber te vinden. Laten we hopen dat de tweede helft van het jaar ons nog meer bijzondere muziek te bieden heeft, en dat we deze ook na anderhalf jaar weer probleemloos op festivalvelden en in concerthallen kunnen beleven.

A Little Bit of Heaven

By: Lotte Nieboer

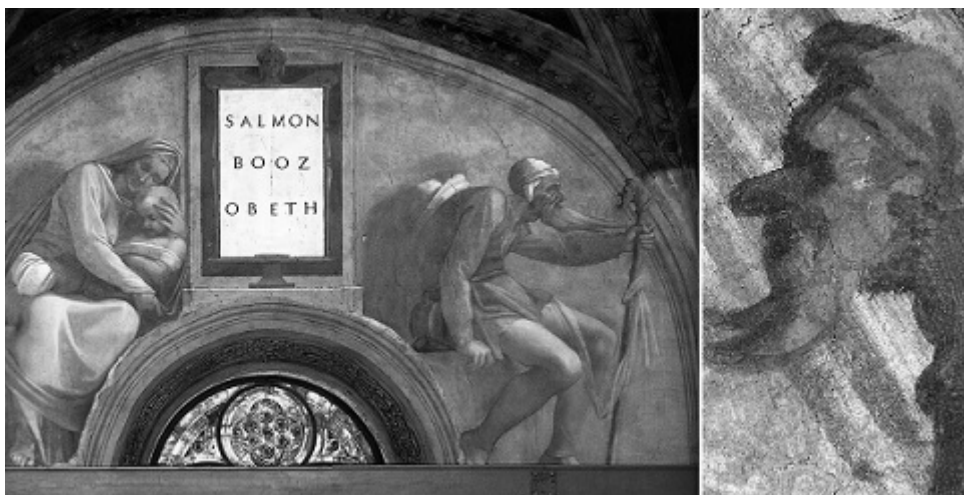
When Michelangelo finished the ceiling of the Sistine Chapel, his friend and biographer Vasari said: “The work has proved a veritable beacon to our art, restoring light to a world that for centuries had been plunged into darkness.” And a beacon it was. The use of colours, the magnificent storytelling, the abundant details, the extraordinary technique, and superb skill, is there any artwork more heavenly than this? Michelangelo himself, however, was not so optimistic when he began the work. He painted the entire ceiling almost entirely by himself, alongside a few chosen assistants. The whole project lasted for four years, from 1508 to 1512, hastened along by an impatient Pope Julius II.

The ceiling itself

The images on the ceiling consist of nine scenes from the Old Testament in the centre. They depict God creating the world and humankind, and scenes from Noah's life (you know, the one from Noah's Ark). The painting showing Adam's and God's hands reaching out to each other is the most replicated religious image ever in the entire world. Entire books have been written about those hands reaching out but just not touching, representing the distance between man and God. Not just about those hands, but about every tiny little detail. From the numerous naked men, the physical outlook of the women, the portrayal of the pope, and the use of oak branches: everything is discussed, analysed, and contextualised. That is some academic dedication y'all.

This is interesting because the original scheme for the ceiling, proposed by Pope Julius II himself, was much more boring: just the twelve Apostles and some decorations. How different the ceiling would have looked!

I'm not travelling all 1617 kilometers to Rome just to see a bunch of old white men, I can stay at home for that. Luckily for us, Michelangelo had other plans. After some negotiating with the pope he was allowed to, in his own words, “do as I liked”. According to sources Michelangelo had extensive knowledge of the Bible and other religious texts and he used this knowledge to devise a new plan for the ceiling. It would become a much more detailed, brightly coloured, and ornamented ceiling. That is how the ceiling we all know and love today came to be!

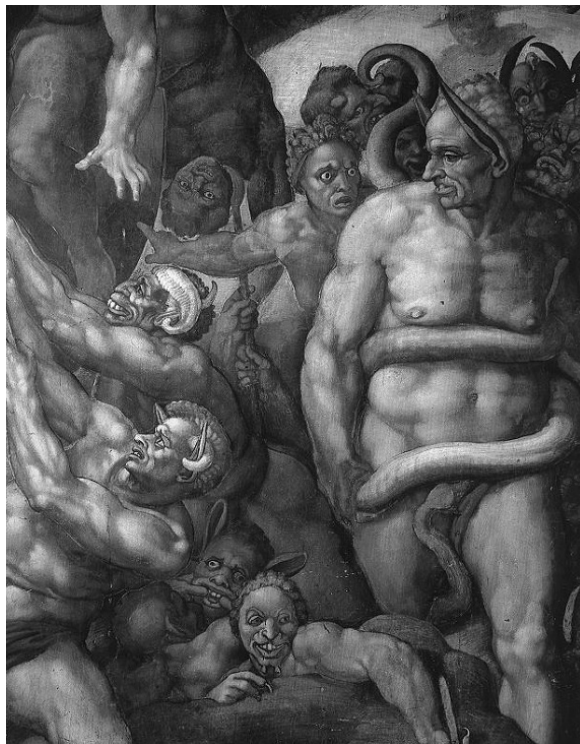
Controversy

That is not to say that the project was without controversy, in Michelangelo's time and today. For example, the relationship between Pope Julius II and Michelangelo was extremely rocky. Julius II was a warrior pope who strove to increase the Vatican's political power in a fragmented Italy. The Sistine Chapel badly needed a renovation and Julius took the opportunity to turn it into a prestige project. That's what I call multitasking! Julius was described as impatient, ill-mannered, with no sense of humour. Combine that with the private and closed-off Michelangelo and you've got yourself a problem. This issue culminated in the infamous painting

of a man strongly resembling the pope where a cherub behind him makes a foul gesture at him. Another point of discussion between Michelangelo and the Vatican officials was the amount of naked young men. These were called *ignudi* and were painted in great detail. Regardless of Michelangelo's own sexual orientation (which was towards men FYI) all this nakedness was thought to be unseemly. So unseemly that the next pope, Adrian VI (yes, the only Dutch pope in history), had wanted to cover the entire ceiling up. Thankfully it never got that far.

The Last Judgement

And don't think Michelangelo learned anything from this experience. No, when he was commissioned to paint the wall behind the altar, known as The Last Judgement, he made the same mistakes all over again. At least, it was a mistake in the eyes of the Vatican officials. This time he painted Jesus and a lot of saints completely naked. To do this was essentially blasphemy! Anyway a few years after Michelangelo had finished the painting and then died, the pope decided that all the nakedness really wouldn't do anymore. The Italian painter Daniele Volterra was commissioned to paint loincloths over all the naked figures. Now if you look up The Last Judgement you can still see the almost completely naked people save for one small cloth covering their intimate bits. This work earned Volterra the nickname *Il Braghettone*, the great loincloth painter. Imagine doing the same thing but with sunflowers and forever being called "that dude that

painted all those sunflowers". Still, it's less embarrassing than loincloths.

Another famous man Michelangelo insulted was Biagio Martinelli da Casena, the pope's ceremony master. When Biagio ridiculed his paintings saying that they were more at home in a brothel than in a church, Michelangelo fired back by painting him in hell. And not just as anyone in hell but as King Midas with donkey ears in hell! Needless to say Biagio was not too happy about this and he went to the pope. Tattletale. The pope listened to his complaints and then answered: "my servant, my power may reach far, in hell I have no authority". 1-0 for Michelangelo.

Heaven on earth

Even though Michelangelo had many struggles in dealing with other human beings, the paintbrush had no secrets for him. He is one of the biggest influences in the art world in history. The amount of painters, sculptors, even architects who looked to him for inspiration is endless. If you ever go to Rome I highly recommend for you to suffer the masses in the Vatican museum and make your way to the Sistine Chapel. 10 000 people came before you and they weren't disappointed so I promise, neither will you. Truly, Michelangelo's greatest accomplishment is making this ordinary world look a little bit more like heaven.

HEIMWEE

naar de hemel

Door: Gijs Toussaint

Ik moet een jaar of twaalf zijn geweest. Met de hele familie verbleven we in zo'n nietszeggend huisje in een nietszeggende plaats. Ik stond met mijn moeder in de keuken. Uit de cd-speler klonken twee mannen. De ene was Paul de Munnik. Die kende ik wel van dat liedje over Herman in de zon op een terras, van de ander had ik nog nooit gehoord. 'Heimwee naar de hemel' zong hij, met een stem die dwars door je heen sloeg. Mijn moeder zuchtte; 'arme Maarten'. 'Wat is er met Maarten?' vroeg ik. 'Hij is heel ziek.'

Maarten van Roozendaal is de beste liedjesschrijver die Nederland ooit gehad heeft, maar bijna niemand weet dat. In zijn wereldje was hij wereldberoemd, maar bij mijn leeftijdsgenoten vind ik vrijwel nooit een luisterend oor voor het genie van deze man. Op Spotify zijn bij Van Roozendaal cijfers te vinden die vergelijkbaar zijn met die van Mike Versteeg. De zanger en cabaretier schreef dan ook geen liedjes voor miljoenen streams. Zijn muziek moest je in het echt beleven. Stampvolle Kleine Komedie, Maarten met een bochel achter de vleugel en janken maar. Want vrolijke muziek schreef Maarten niet. Het was altijd wrang, cynisch, sarcastisch, meedogenloos zelfs, maar nooit zuur. Want Maarten was heel lief. Hij zag eruit als iemand die de wereld haatte, met zijn uitgevallen gezicht, stoppelbaard en een peuk permanent tussen de vingers. Maar hij wilde eigenlijk alleen dat we allemaal een beetje van elkaar ging houden.

In een schrijfhutje in het Utrechtse Kamerik schreef Maarten zijn ontroerende liedjes. 'Mooi' bijvoorbeeld. Het was alleen helemaal niet de bedoeling dat dit een tranentrekker zou worden. Maarten had zo'n hekel aan liedteksten met alliteratie 'dat ik het juist daarom zelf eens wilde doen. Gewoon om te laten zien hoe makkelijk dat wel niet is en om een beetje te pesten.' Zo schreef hij:

'Zie de lammeren nou toch lurken.' En: 'Hoe de jonge zwanen donzen in de zachte sloot.' De ene regel volgde op de andere: 'Ik was gewoon een beetje aan het kutten en lachte me kapot.' Tot hij schreef: 'Ach, ik ben goddank dus nog een keer een jonge lente waard.' Gevolgd door: 'Om te janken zo mooi.' Pas toen begon het lachen hem enigszins te vergaan: 'Enfin, toen heb ik die tekst met wat tegenzin toch maar op muziek gezet.'

In 2011, twee jaar voor zijn dood, maakte Maarten van Roozendaal met Paul de Munnik het theaterprogramma 'Heimwee naar de hemel', over dode zangers die niet vergeten mochten worden. Ze zongen liedjes van Toon Hermans, Frans Halsema, Jules de Corte, Bram Vermeulen, Ramses Shaffy. Maar Maarten schreef zelf de titelsong:

*Vroeger was de hemel gewoon een adres
Waar je naartoe ging wanneer je leven klaar was
Dat als het zo ver is dat je dan weet wat je moet
doen
Vlak nadat je overleden bent, dan ging je naar de
hemel
Je kent het adres, je belt aan
Het is volkomen vanzelfsprekend dat degene die je
opendoet
Zegt: 'Fijn om je te zien'
En diegene was natuurlijk iemand die je kent*

Toen Maarten overleed was hij eigenlijk nog niet groot genoeg om te gaan. Toen David Bowie stierf stond de wereld stil. Over Ramses Shaffy maakte Maarten van Roozendaal een theatervoorstelling. Wie heeft er nog heimwee naar Maarten? Luister eens naar zijn muziek, dan komt dat wel goed.

Tien jaar na Tondo: de diepe wond van Benat Intxausti

Door: Huub Mol

De Ronde van Italië van 2011 wordt overschaduwd door de dood van Wouter Weylandt. Tijdens de derde etappe komt de dan 26-jarige Belg in een afdaling fataal ten val. De Giro d'Italia gaat wel verder, maar de wielwereld rouwt. Nog tijdens diezelfde Giro vindt in Spanje een verbijsterend ongeluk plaats. Twee Spaanse wielrenners willen in de vroege morgen een trainingsrit maken ter voorbereiding op de Tour de France als het op bizarre wijze misgaat met een garagedeur. De Spaanse wielrenner Xavier Tondo is op slag dood.

Tondo is een laatbloeiër. Heel lang rijdt hij rond op het derde en vierde niveau van het wielrennen. Hij knoopt ieder jaar kleine contracten aan elkaar bij nog kleinere ploegen. Eenmaal de dertig gepasseerd begint hij te winnen, in steeds grotere wedstrijden. Hij wordt zesde in de Ronde van Spanje en wordt dan opgepikt door Movistar, het grootste Spaanse wielerteam. Met dat team mag hij in juli 2011 naar de grootste wedstrijd die er bestaat: de Tour de France.

In voorbereiding op die wedstrijd verblijft hij op hoogtestage in de Sierra Nevada, samen met ploeggenoot Benat Intxausti. Allebei mikken ze op een hoge klassering in de belangrijkste wedstrijd van het jaar. Voor de perfecte vorm rijden ze samen, urenlang, iedere dag door de besneeuwde bergen in Zuid-Spanje. Ook op 23 mei 2011. In het gehucht Pradollano heeft de ploegleiding een appartement voor beide mannen gehuurd. Tondo rijdt die ochtend de auto, met fietsen, naar buiten. Als hij de motor wil starten, is hij iets vergeten. Hij doet de garagedeur open

en loopt terug naar binnen. Op de weg terug valt plots de loodzware garagedeur op de onfortuinlijke Tondo. Intxausti ziet hoe zijn maatje na dit bizarre ongeval op slag dood is. De wielwereld rouwt voor de tweede keer in twee weken tijd.

Zijn plaats op de bijrijdersstoel, het beeld van de verpletterde Tondo, de pure onmacht. Het verandert Intxausti voorgoed. De Tour van dat jaar start hij nog wel, maar de ervaringen zijn te vers. Gedesillusioneerd stapt de 25-jarige Bask af. De jaren erna is Intxausti vooral 'de man die het allemaal zag gebeuren', de ongelukkige getuige. Tweemaal boekt hij een fraaie ritzege in de Ronde van Italië. Beide keren wijst hij resoluut met beide handen richting de hemel. Deze zijn voor jou, Xavier. Het wielergeluk lacht Intxausti plots weer toe. Tot hij in 2016 kiest voor een lucratieve transfer.

Team Sky, het Real Madrid van het wielrennen, lijft hem in. Na een veelbelovend begin daalt de renner steeds verder in de pikorde. Intxausti rijdt geen grote wedstrijden meer, is vaker geblesseerd dan fit en verdwijnt alsmaar verder van de radar. Jarenlang horen we niets van de renner die ervan droomde om, samen met Tondo, de Tour de France op zijn kop te zetten. In 2019 besluit hij terug te keren naar zijn roots. Hij gaat voor een bescheiden ploeg uit het Baskenland rijden. Zijn carrière als wielrenner gaat echter als een nachtkaaars uit. Op websites voor wielersstatistieken staat vrijwel nagenoeg altijd de term DNF (did not finish). Intxausti kan het niet meer opbrengen.

Begin 2020 kondigt hij definitief zijn pensioen aan. Eigenlijk is er niemand die dat nog doorheeft. Want waar Intxausti de volgende, succesvolle Spaanse klimgeit had moeten worden, is hij voor altijd de reisgenoot van de onfortuinlijke Tondo en de getuige bij het vreselijke ongeluk op de noodlottige locatie. Aanhoudende klachten na een langdurige behandeling van de Ziekte van Pfeiffer vormt de grootste aanleiding tot het stopzetten van zijn loopbaan. Wellicht dat het immer beklievende beeld

van zijn Xavier Tondo onder de garagedeur, daar in dat kleine dorp in de Sierra Nevada, zo ook zijn impact heeft gehad.

Voor Benat Intxausti rusten de vingers richting de hemel, naar zijn onfortuinlijke vriend Tondo. Deze zijn voor jou, Xavier.

De psychiater met airco

Door: Berend van der Hoop

Wanneer ik dit artikel begin te schrijven, voel ik mijn stijve armen en pijnlijke rug terwijl ik in mijn stoel een goede houding probeer aan te nemen. Het is dag twee na de inspanning, dus dat betekent dat de spierpijn op zijn hevigst is. Dat is niet erg; ik ben blij dat ik überhaupt weer spierpijn kan hebben. Ruim vijf maanden geleden ging Nederland voor de tweede keer zwaar op slot en daarmee ook de sportscholen. Gedurende die vijf maanden bleek wel hoe belangrijk sport is voor een gezonde mentale gesteldheid. In een periode waarin we niks konden, waarin we opgesloten zaten in onze studentenkamertjes, was dat wat ik het meest miste: ontladen in de sportschool. Omdat dit nu eindelijk weer kan, wil ik dit artikel graag wijden aan het belang van het mentale aspect van sport.

Toen ik een paar jaar terug voor het eerst naar de sportschool ging, jong en onwetend, was dat niet met het idee dat ik er heel blij van zou worden. Ik wilde gewoon gespiegder worden en dat ik daar stomme zware oefeningen voor moest doen, dat was dan maar zo. Het is dan ook geen verrassing dat ik met die instelling de eerste paar maanden niet erg ver kwam. Toch begon ik wel een ander soort vooruitgang te merken. Ik begon uit te kijken naar de trainingssessies. Een uur of anderhalf even nergens aan denken, of juist de gedachten de vrije loop laten gaan, terwijl je op simpele oefeningen focust. Oortjes in doen en muziek knallen, even afgesloten zijn van de wereld. Een soort van therapeutisch gevoel, mentaal tot rust komen terwijl je jezelf fysiek afmat. En hoe harder, hoe beter. Na een half jaar begon ik ook daadwerkelijk vooruitgang te zien, toen ik begon te snappen hoe krachttraining werkt. Die combinatie van weten dat je juist bezig bent en vooruitgang boekt en mentaal tot rust komen, maakte de trainingen tot mijn favoriete momenten van de week.

Had ik een slecht cijfer gehaald, of strekte ik voor een

deadline? 'Maakt niet uit, ik ga zo naar de sportschool.' Ruzie of gewoon een rotdag? Geen probleem, zo even zware dingen optillen. Ik merkte na een tijdje dat ik me niet alleen lichamelijk fitter voelde, maar ook mentaal. Dat laatste misschien nog wel meer dan het eerste. Je hoort het veel vaker, maar snapt misschien pas wat het betekent als je het zelf meemaakt: sport is therapie. Juist omdat dit alles zo goed voor me werkte, begon ik krachttraining ook steeds serieuzer te nemen. Dat had als gevolg dat ik er beter in werd en dat ik nog meer vooruitgang en goede resultaten begon te zien. Dat leidde er weer toe dat ik het nog leuker en fijner begon te vinden om te trainen. Om dit te beschrijven heb ik even opgezocht wat het tegenovergestelde van een vicieuze cirkel is. Ik zou mijn ervaring in de sportschool dus graag omschrijven als een bevorderlijke kringloop.

Voordat ik wekelijks ijzeren stangen vastpakte, heb ik ruim tien jaar gehockeyd. Als ik daar nu aan terugdenk, kan ik me wel aspecten van die mentale therapie herinneren. Die waren er echter veel minder dan wat ik de afgelopen paar jaar heb ervaren. Bij mijn ervaring met hockey, en daarmee denk ik ook bij andere teamsporten, is er meer restrictie. Wedstrijden zijn op een vaste dag en een bepaalde tijd, net als trainingen. Bij trainingen moet je ook nog eens de opdrachten van je trainer opvolgen. Dat is vast en zeker erg goed voor je technische ontwikkeling, maar minder fijn als je vrij je eigen ding wil doen. Het leukste van de training is toch altijd het partijtje aan het einde? Daarbij mag je zelf spelen zonder veel restricties. Als je een keer geen zin hebt om naar de training of wedstrijd te gaan, laat je de verantwoordelijkheid naar je team vallen, afwezigheid wordt je meestal niet in dank afgenomen. Wanneer je een keer niet naar de sportschool wil, heb je alleen verantwoordelijkheid naar jezelf toe, het is aan jou om daar iets mee te doen. Ik probeer niet te zeggen dat

het één beter is dan het ander. Deze verplichting is echter wel een belangrijke reden waarom ik me mentaal veel beter voel bij deze manier van sporten. Toen ik hockeyde voelde ik me vaak gestrest tijdens het sporten. 'Doe ik het wel goed genoeg?', of 'moet ik vanavond nou weer naar die training?' Bevorderende stress bij sport is goed, maar niet op die manier; het moet wel leuk blijven.

Ongeacht wat ik vind, sporten in het algemeen is natuurlijk een van de beste tijdsbestedingen voor je gezondheid, fysiek en mentaal. Ik denk dat iedereen die zijn sport maandenlang heeft moeten missen daar ook de gevolgen van heeft gemerkt. Daarmee bedoel ik natuurlijk niet alleen het 'coronabuikje', maar vooral die gemiste uitlaatklep. Weg was de therapie, de plek om af te reageren. In plaats van oortjes in doen, muziek knallen en fysiek alles eruit gooien kon ik slechts oortjes in doen, muziek knallen en op de bank gaan liggen. Kon ik een andere vorm van sport doen, een van de weinigen die nog mogelijk waren? Hardlopen bijvoorbeeld? Sorry, zwakke enkels, en overigens koud en nat winterweer. Dat doet nogal af aan de mentale therapie, in ieder geval voor mij. Het punt is dat mijn tried and tested methode van zware dingen tillen niet meer kon tijdens de lockdown. Dat was echt een gemis, want juist in een periode als deze kunnen we allemaal zoiets erg goed gebruiken.

Je zal je misschien mijn onbegrip wel kunnen voorstellen elke keer dat het heropenen van de sportsector uitgesteld

werd. Snappen die ouwe mannen in Den Haag dan niet hoe belangrijk sporten is? Wil je dat minder mensen ziek worden? Laat ze sporten! Wil je dat minder mensen depressief worden? Laat ze sporten! Zo kan ik nog wel even doorgaan. Ik zal nooit begrijpen waarom de terrassen eerder zijn geopend dan sportgelegenheden. Het antwoord 'want geld' zal ik in ieder geval nooit accepteren, ook al is het vrijwel zeker waar.

Gelukkig zijn ze nu eindelijk weer geopend en hopelijk blijft dat zo. Misschien mocht je een paar maanden terug alweer beperkt op het voetbalveld rondrennen of kun je nu pas weer het zwembad in duiken. Ik hoop dat iedereen net zo geniet van het weer oppakken van zijn of haar sport als ik. Dat dit hetgeen is waar ik veruit het meeste naar uitkeek en op wachtte om weer te openen is vanzelfsprekend. Meer dan festivals, de universiteit, de kroeg of zelfs de UHSK. De sportschool is wat mij mentaal door het leven sleept met zijn therapeutische werking. Natuurlijk is een fit en gezond lichaam belangrijk, maar ik durf te zeggen dat mentale gezondheid daar nog een paar rangen boven staat. Bij de eerste training afgelopen woensdag merkte ik het meteen weer: het bekende gevoel dat ik even helemaal met mezelf ben, doen waar ik goed in ben. Het was alsof ik geen dag weggeweest was, lekker cliché. Ik neem dus met genoeg de spierpijn die ik nu nog heb voor lief.

Kuyt schiet ons naar de hemel

Door: Ivo Arendonk

Zondag 7 mei 2017 was een grauwe dag in Rotterdam. Het was de een na laatste speeldag van de Eredivisie en Feyenoord kon, na het gehele seizoen al bovenaan gestaan te hebben, kampioen worden. Een kampioenschap waar het hondstrouwe Legioen al achttien jaar op wachtte. Op bezoek bij het kleine broertje en buurman Excelsior had Feyenoord genoeg aan een overwinning. Stadion Woudestein was tot de nok toe gevuld met supporters van Feyenoord. Het hele seizoen hadden de Rotterdamse helden hier naartoe gewerkt. 4.500 man in het stadion en tienduizenden fans voor televisies en grote schermen in Rotterdam keken vol verwachting toe hoe Feyenoord de felbegeerde schaal in ontvangst zou gaan nemen. Het werd een keiharde uitglijder.

Een karige wedstrijd werd in een periode van tien minuten in de tweede helft volledig uit handen gegeven, en daarmee leek ook de titel ons te ontglippen. Waar naaste belager Ajax wél wist te winnen, ging Feyenoord pijnlijk met 3-0 onderuit. De sfeer naderhand was grimmig. Ondergetekende was één van de duizenden hoopvolle fans die de tocht naar Rotterdam hadden gemaakt, en van een koude kermis thuiskwamen. Op straat werd gevloekt en gescholden, zoals alleen Feyenoorders dat kunnen. De weg naar huis was lang, en door ieders hoofd ging maar één gedachte: het zal toch niet? Achttien jaar wachten op het kampioenschap, om het in de laatste weken weg te geven aan de grote concurrenten uit de Snelkookpan.

Ondanks al deze doemscenario's trokken een week later wederom vele duizenden naar Rotterdam. Op het programma? De thuiswedstrijd tegen Heracles. Zij speelden zelf nog voor kwalificatie voor de play-offs voor Europees voetbal. Maar al bij aankomst op Rotterdam Centraal voelde iedereen: we gaan ze pakken vandaag. Al ruim voor de aftrap zat het stadion vol en was elke centimeter aan Rotterdamse pleinen gevuld met Feyenoorders. De sfeer was een interessante mix van vertrouwen en ouderwets Rotterdams pessimisme.

Ik had een perfecte plek weten te vinden bij Café van Zanten, naast een biertent en met prachtig zicht op het grote scherm. De sfeer zat er goed in. De DJ had een vrij simpele afspeellijst met Feyenoord-muziek, met

klassiekers van Lee Towers en de Hermes House Band. Naarmate de aftrap dichterbij kwam, steeg de spanning. Nog snel even een bezoekje aan de wc, en daarna een paar bier halen om in elk geval de eerste minuten rustig door te kunnen komen.

We schrijven 14 mei 2017. Stipt om half 3 werd er afgetrapt in de Kuip: de kampioenswedstrijd van Feyenoord was begonnen. Nog geen dertig seconden later gooit rechtsback Bart Nieuwkoop een ingooi in de diepte, richting Dirk Kuyt. Die springt knullig onder de bal door, maar zijn directe tegenstander glijdt nog veel knulliger uit. Aanvoerder en boegbeeld Kuyt twijfelt geen seconde en haalt uit: 1-0. Zowel het biertje in mijn linkerhand als die in mijn rechterhand vliegen de lucht in. De spanning die een week lang is opgebouwd knalt eruit. Het klonk, en voelde, alsof Rotterdam letterlijk ontplofte. Nog geen tien minuten later, en nauwelijks bekomen van de enorme ontlading van de openingstreffer, maakte Kuyt zijn tweede van de middag. Wederom vloog het bier in de rondte. Overal vlogen mensen elkaar om de nek, of ze elkaar nou kenden of niet. Ik zelf werd opgetild door een wildvreemde man en werd zo'n twintig meter verderop weer neergezet. Op de lange terugweg naar mijn plek werden talloze knuffels, begroetingen en zoenen uitgedeeld.

Door alle extase kan ik me eigenlijk vrijwel niets herinneren van de derde goal van Kuyt, waarmee hij zijn hat-trick compleet maakte, laat staan dat Heracles zelf ook nog een doelpuntje meepakte. Het enige wat mij nog bijstaat is het onbeschrijflijke gevoel van blijheid dat door de hele stad te voelen was. Waar een week eerder onbedoeld tikje tegen iemands schouders automatisch werd beantwoord met een sneer of een duw, resulteerde dat nu in een enthousiaste omhelzing. Binnen 30 seconden kreeg Dirk Kuyt het voor elkaar om de gehele atmosfeer in Rotterdam om te draaien. Chagrijn maakte plaats voor doldwaze blijdschap, boosheid maakte plaats voor euforie, en tranen van verdriet maakten plaats voor tranen van vreugde.

En nu, vier jaar later, heb ik nog steeds kippenvel bij het bekijken van de beelden van die ene zondag in mei.

allemaal willen ze
de hemel
of tenminste
een klein stukje, dan

blaren op de voeten
en eelt op de ziel
maar
zij zijn er klaar voor

want allemaal willen ze
hun hemel
of tenminste
een eerlijke kans, dan

kloven in de handen
en haar op de tanden
maar
zij zijn er klaar voor

want het is hun
- het is een -
nieuwe kruistocht
zij lopen voorop

Door: Jitske Hell

Een ochtend in Utrecht

Door: Gijs Toussaint

Wie Utrecht in wil moet over een brug komen. Bijvoorbeeld die ene met die paarse en rode buizen. Die brede. Die brug verbindt de vogelenbuurt met de binnenstad. Er staan wat lelijke bloempotten, een paar vreemde muren, soms een vrouw met poffertjes. Er rollen fietsen, auto's en wat brommertjes overheen, want de brug is breed. Twee muren ondersteunen de brug vanuit het water. Die steken een beetje uit. Een oplettende voetganger ziet een klein plateau, geschikt als rustplaats voor een duif, een eend, of een man.

Net over zijn hoofd voelt hij een duif wegfladderen. Het kabbelende water sprenkelt wat licht over zijn gezicht. Voorzichtig staat hij op. Nog altijd moet hij nog even zoeken voordat hij zijn balans heeft gevonden. Met moeite buigt hij zich voorover om het matje waar hij op lag op te rollen. Dat ding stelt ondertussen niks meer voor, hij slaapt praktisch gezien al twee weken op steen. Dat vindt hij niet zo erg, zijn rug ondertussen wel. Terwijl hij het matje in zijn tas propt vloekt hij in zichzelf. Niet vanwege de pijn, maar vanwege het geluid van een fiets, ratelend over het wegdek boven hem. Hij is weer te laat opgestaan, nu zal iedereen hem zien.

Als hij eenmaal naar boven is geklommen, dat gaat steeds makkelijker, heeft hij het meteen warm. De zon, zelfs op dit vroege uur, staat onverbiddelijk hard op de klinkers te schijnen. Eigenlijk wil hij zijn jas niet uit doen. Het shirt eronder is vies en kapot en stinkt. Maar goed, alles stinkt. Een beetje onhandig staat hij daar met zijn jas. Het is een rode, waterdichte jas, zo'n handige. De stof wrijft vervelend op zijn huid en dus probeert hij hem maar in zijn tas te proppen. Ondertussen kijken mensen. De mensen die even stilstonden toen ze hem ineens van onder de brug zagen verschijnen zijn ondertussen

doorgelopen. Voetgangers steken snel over naar de andere kant van de brug. Fietsers kijken vluchtig over hun nek. Terwijl hij daar staat heeft hij spijt dat hij naar boven gekomen is, het zonlicht in. Hij blijft op de brug staan, terwijl iedereen er overheen raast. Ze moeten allemaal aan de ene of aan de andere kant zijn, hij hoeft helemaal nergens te zijn. Plotseling ziet hij vanuit zijn ooghoek iemand die niet beweegt. Naast hem is een jonge vrouw gestopt. Ontspannen leunt ze met beide voorarmen tegen de bovenste buis van het hek. Ze kijkt naar het water, ze kijkt naar de lucht, ze kijkt naar zijn plekje. Na wat een eeuwigheid lijkt draait ze zich om om verder te lopen. Als ze langs hem loopt ruikt hij zonnebrand en iets zoets. 'Goedemorgen' zegt ze opgewekt.

Terwijl de man haar nakijkt loopt ze verder. Ze duikt Predikherenkerkhof in en besluit om te lopen, nu er nog koelte in de schaduwen hangt. Onder oude bomen en langs statige huizen loopt ze richting de Neude. Ze neemt de linker uitgang van het plein, de Schoutenstraat. Voor haar verschijnt de Ganzenmarkt in vol zonlicht. De café's beginnen hier al voorzichtig een paar stoeltjes buiten te zetten. Een enkeling drinkt koffie. Ze gaat linksaf, de Minrebroederstraat in. Dit voelt fijn, de stad is nu nog van haar. Nog geen tieners in de rij voor kleding, geen pissende mannen op Janskerkhof. De mac is nog dicht. Aan het eind van de straat steekt ze over om langs de Mick te lopen. Dan pas naar links. De Drift is met zon overgoten. Hier bruist het al met mensen van wie de stad ook nog even is. Een stel eerstejaars wachten voor Drift 13, bij Hestia worden de eerste vroege peuken uitgedrukt.

Ondertussen maakt hij zijn dagelijkse rondje. Hij gaat naar de andere kant van de brug, daar geven mensen nog wel eens wat. Aan de andere kant halen mensen hun

neus op. Het zijn van die mensen met een hele wijde broek en een hele wijde jas. Ze kijken altijd alsof hij in een museum voor een mooi schilderij is gaan staan. Hij verpest het plaatje. Hij verpest het laveren met een latté. Ze weten niet dat hij vroeger zoals zij was. Als hij de kinderen met de bakfiets naar de school achter de pieterskerk had gebracht, nam hij altijd een omweg naar huis. Over de Lange Nieuwstraat. Bij zijn favoriete zaak haalde hij dan cappuccino, om bij het museumkwartier te drinken. Langs de singel fietste hij naar huis. Dat huis was de andere reden dat hij nu door Overvecht slenterde. Hij kon er niet meer in de buurt komen. De mensen waar hij ooit mee leefde waren daar allang weg. De stad had ze nooit kunnen versieren. Maar het was alsof hij zelfs zichzelf niet had mogen meenemen. Zijn hele leven ligt door nog ergens op de stoep. Geld krijgt hij niet veel. Hij heeft niet veel geld nodig. Hij gaat toch nooit naar de opvang voor de nacht. Aan de ene kant omdat hij de mensen daar, de échte zwervers, niet kan uitstaan, aan de andere kant omdat zijn plekje onder de brug hem eigenlijk wel bevalt.

Als ze 's avonds de Oaseboom uitstapt, verschijnt boven de Neude de eerste roze ochtendlucht. Uit Chupitos strompelen nu ook de laatste dronkelingen. De avond is vochtig en benauwd. Mooi weer morgen. Ze heeft spijt dat ze haar fiets niet heeft, de weg naar haar huis voelt altijd langer op de terugweg. Eenmaal bij de brug

aankomen is het rustig. Er staat alleen een man met een rode jas. Ze loopt naar hem toe, struikelt bijna over een plantenpot. 'Wat doe je hier nog?', vraagt ze. De man geeft geen antwoord. Het blijft stil terwijl ze elkaar aankijken. Hij heeft niet het gezicht van een zwerver, wel de broek. Ze leunt tegen het hek van de brug aan om te kotsen, ziet haar avond onder zich wegdrijven. Als ze weer overeind komt lijkt de man van zijn shock herstelt. 'Moet je nog ver?' vraagt hij, 'zal ik met je meelopen?'. 'Doe maar ja'. Over de Merelstraat lopen ze samen verder. Achter ze kruipt het licht steeds verder omhoog, ze kan zien dat de bomen al in bloesem staan. Ze praten niet terwijl ze langs de Jumbo lopen, aan het einde van de weg rechtsaf slaan en dan de Kardinaal de Jongweg oversteken. Uiteindelijk staan ze onderaan de flat. Voordat ze achter de deur verdwijnt zegt ze: 'dankjewel, ga jij ook maar naar huis'. Hij stopt met naar boven staren en kijkt haar aan. 'Goedemorgen' zegt hij, voordat hij zich omdraait en richting de zon loopt.

Vervult met spijt van eerdere beslissingen fietst ze de volgende dag richting de stad. Voor een lekker stukje om is geen tijd, ze is al een halfuur te laat. Met enige twijfel denkt ze terug aan de man van die vroege ochtend. Helemaal zeker dat hij echt bestaat is ze niet. Helaas is de lucht niet zacht en roze gebleven, fel zonlicht verdubbelt haar hoofdpijn. Met dichtgeknepen ogen fietst ze over de brug. Daar ligt een rode jas.

Waiting for the Heavenly Place

By: *Stuart Duncan*

I am not sure about you, but this past year has felt like I have been thrown into an earthly purgatory, a most useless of places... a waiting place. Waiting for this damned pandemic to be over, waiting for universities to reopen, waiting to see classmates in class, waiting to resume my life again! Everyone has just been waiting. As this is my final Argus contribution, I wanted to put pen to paper my thoughts and feelings of the past year, as well as offer glimmers of hope, as we all wait for the heavenly place – whatever that may be to you. Perhaps you'll notice yourself in some of the instances raised, perhaps you will disagree completely and think I am overexaggerating; whatever the case may be, I invite you to revel in this melodramatic soliloquy of sorts as I pine for simpler times.

I lament the days when life wasn't clouded by an online lens, when I didn't even know what Teams really was. I miss those days when Skype and Zoom were used on the odd occasion to call friends across the globe, rather than being a necessity in attaining my education. I miss the days of the weekly UHSK borrel, just down the way from where I lived. In fact, I even miss being branded an "alcoholic" by those that knew me as "a regular" – those weekly borrels were my happy place and it was my favourite haunt. But alas here I am writing this sorrowful lamentation after a year of purgatory. And, yes, it is a purgatory; for what else can it be other than a state of suffering inhabited by my soul as I expiate sins unknown before moving on to the heavenly place? It is a purgatory, even more so in my instance, as I have returned to my home country Zimbabwe, which is considerably warmer than Europe! (This metaphor works on so many levels...) Anyways, here I am in this purgatory of a waiting place, and I can't wait to leave.

Perhaps the hardest part of this waiting place are the windows into the lives of people I am likely never to see

in person. I dread to think of how many people I have "met" over the online environment of whom I'll never see in their entirety. I have made particularly electric friendships online (excuse the pun), but have been stripped of developing anything further... And lo! how many online crushes have I developed? Far too many to list down here! (But I would say at least one for every class I attended) How many of them could have been something other than a fanciful flight of imagination. How many of them could have been something more, other than an online classmate? To keep sane I tell myself, in a rather naïve and quixotic way, that perhaps the world is not ready for our eccentric souls to meet, lest the world implode on itself from our ecstatic energies... But the fact remains - this purgatory has stripped me of agency and I'll never know what might have been. Instead I am faced with a monotonous reality of what is, and that is never fun.

But enough of these lamentations, the waiting place is not a place for me. There is a silver lining yet! The good thing about waiting places, however dreary they may be, is that eventually something has to happen, something has to budge. The world is slowly reopening and we are all adapting to this fluid situation. Soon the waiting place will lead to a heavenly place and we can resume an active life in person once again. Oh, the places we'll go! Till that time, to all those that I have crossed online paths with, I yearn for the day that we finally physically meet. And if this does not happen I hope you find your heavenly place. For you're off to great places, you're off and away. When things start happening after a year of little to nothing, don't worry, don't stew. Just go right along and you'll start happening too!

Purgatory

By Stuart Duncan

What a dreary year in purgatory
Our souls forced to be in a waiting place
Quarantining has been mandatory
The finest years of our youth have lost pace

A year gone by in self-isolation
As we expiate a virus unknown
Here we are in online education
Lamenting, reading, studying - all alone

But this damned pandemic will be over
This damned purgatory is not in vain
Soon you will have that FeCo hangover
As your student life picks up once again

I look forward to that “heaven” once more
Till then practice your moves for the dance floor!

argus

Argus is een uitgave van UHSK